STJERNEN

138. ÅRGANG NUMMER 6 JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE JUNI 1989

Juni 1989
138. årgang
Nummer 6

Det Første Præsidentskab:
Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

De tolvs Kvorum:
Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Vejledere: Hugh W. Pinnock, Gene R. Cook, George P. Lee, William R. Bradford, Keith W. Wilcox

Redaktør: Hugh W. Pinnock

Adm. direktør for kirkens tidsskrifter:
Thomas L. Peterson

International Magazines:
Chefredaktør: Brian K. Kelly
Medredaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør: Ann Laemmlen
Assisterende redaktør for børnestjernen: DeAnne Walker
Kunstnerisk leder: M. Masato Kawasaki
Layout og design: Sharri Cook

STJERNEN

Redaktør: Carsten Gram

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 01 391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 02 187727

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk

STJERNEN is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price $10.00 per year. $1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send U. S. A. and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U. S. A. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U. S. A.

Abonnement:
12 numre Dkr. 83,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US$10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PBMA 8906 DA

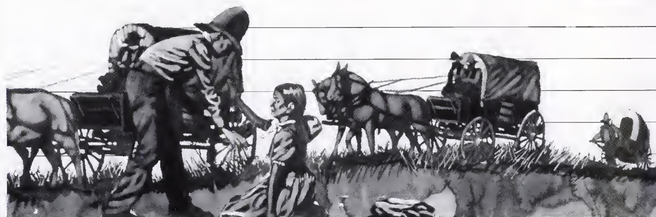
STJERNEN

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign, New Era* og *Friend.*

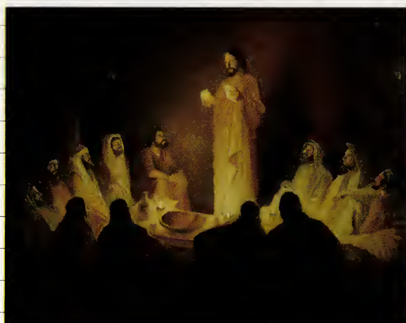
Indhold

Børnestjernen

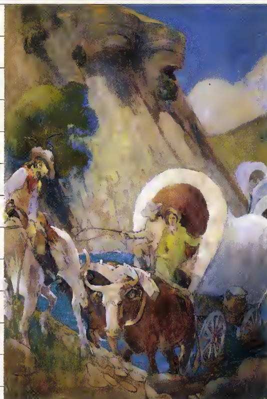
På omslaget: „*Turen mod vest*" – af Harold I. Hopkinson. I dette nummer af Stjernen er der artikler om pionerånden, som stadig lever i de sidste dages helliges erindring og giver sig udslag i deres levevis.

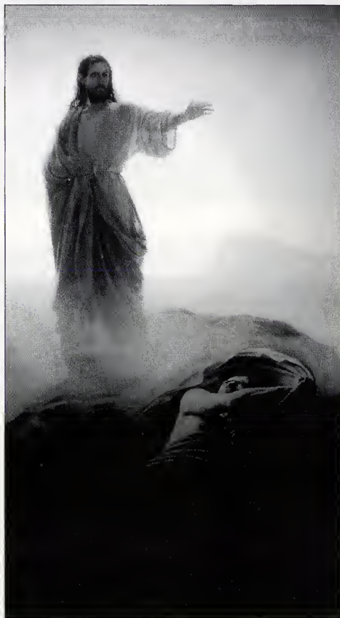
BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

TÆNK PÅ KRISTUS

Præsident Ezra Taft Benson

Da præsident George Albert Smith var dreng, havde han en oplevelse, som ændrede hans liv. Han skrev:

„Da jeg var 13 år, gik jeg i skole på Brigham Young Academy ... Jeg husker ikke så meget af det, der blev sagt mens jeg var der, men der er én ting, som jeg aldrig glemmer ... og det var dengang, Dr. Karl G. Maeser rejste sig og sagde: ‚I vil ikke alene blive stillet til regnskab for det, som I gør, men I vil også skulle stå til ansvar for det, som I tænker.' Jeg, der kun var dreng og ikke havde for vane at kontrollere mine tanker særlig meget, blev slået over dette og tænkte over, hvad jeg skulle gøre, og det bekymrede mig. Cirka 8-10 dage efter dette, forstod jeg pludselig, hvad han mente. Vi skal stå til regnskab for vores tanker, for når vores liv på jorden er forbi, vil vores livsgerninger være den totale sum af vores tanker." (*Sharing the Gospel with Others*, side 62-63. Deseret Book, Salt Lake City, 1948).

HVAD VILLE FRELSEREN GØRE?

Vaner er karakterdannende

Tanker fører til handlinger, handlinger fører til vaner, vaner er karakterdannende – det er vores karakter, som afgør vores evige skæbne.

Det forstod kong Benjamin. I det næstsidste vers af sin store tale, som er optegnet i Mormons Bog, siger han:

„Og endelig kan jeg ikke fortælle jer alle de ting, hvormed I kan begå synd; thi dertil gives der forskellige veje og midler, ja, så mange, at jeg ikke kan opregne dem." (Mosiah 4:29).

I det sidste vers råder han os til at tage os i agt og passe på, hvad vi tænker (se Mosiah 4:30).

Da Kristus viste sig i Amerika efter sin opstandelse, sagde han: „Se, der er skrevet af de gamle: Du må ikke bedrive hor.

Men jeg siger jer, at hver den, som ser på en kvinde for at begære hende, har allerede bedrevet hor i sit hjerte. Se, jeg giver jer den befaling, at I ikke må lade noget sådant få plads i jeres hjerte." (3 Nephi 12:27-29).

„Få plads i hjertet" – naturligvis fordi der i skriften står: „Som man tænker i sit hjerte, således er man." (Proverbs 23:7. King James udgaven).

Det, som er til velsignelse for jer

Sindet er blevet sammenlignet med en scene, hvor kun én handling kan udspilles ad gangen. Fra den ene sidekulisse forsøger Herren, som elsker jer, at få udspillet det på jeres sinds scene, som vil være til velsignelse for jer. Fra den anden side forsøger Djævelen, som hader jer, at få udspillet det på jeres sinds scene, som vil være til forbandelse for jer.

Du er iscenesætteren – det er dig, der bestemmer, hvilke tanker der skal optage din scene. Husk på, at Herren ønsker, at du skal have den samme fylde af glæde, som han nyder. Djævelen ønsker, at alle men-

nesker skal være ulykkelige, som han selv er. Det er dig, der skal bestemme, hvilke tanker du vil acceptere. Du kan frit vælge – men du kan ikke frit vælge konsekvenserne af dine valg. Du vil være, som du tænker, det som du til stadighed tillader at optage dit sinds scene. Somme tider er det måske svært for dig at rense dit sinds scene for visse dårlige tanker. For at fordrive dem, har ældste Boyd K. Packer foreslået, at vi synger én af Zions inspirerende sange eller blot tænker på teksten til den. Afdøde ældste Bruce R. McConkie anbefalede os at vi holdt en tale for os selv, efter at vi havde sunget en åbningssang i vort sind. Han sagde faktisk, at de bedste taler, han havde holdt, var dem, han havde holdt for sig selv. Vi bør ikke indbyde Djævelen til at optræde på vores scene. Han smutter i reglen ind i vores tankevirksomhed, uden at vi rigtig lægger mærke til det. Vores ansvar begynder med hvordan vi styrer de dårlige tanker umiddelbart efter de opstår i vort sind. Vi må som Jesus omgående og positivt afvise fristelsen. Vi må ikke tillade Djævelen at argumentere for alle sine lumske bedragerier.

Vi har det privilegium, at vi i vores erindring kan gemme gode og store tanker og kalde dem frem på vores sinds scene, som vi selv ønsker det. Da Herren blev udsat for de tre store fristelser i ørkenen, svarede han omgående Djævelen med passende skriftsteder, som han havde gemt i sin erindring.

IDEER TIL HJEMMELÆRERE

Punkter, som kunne fremhæves. Hvis I synes, kan I pointere følgende under jeres hjemmelærerbesøg.

1. Vi skal ikke alene stå til regnskab for det vi gør, men vi skal også stå til ansvar for hver eneste tanke vi tænker.
2. Tanker fører til handlinger, handlinger fører til vaner, vaner er karakterdannende – vores karakter vil afgøre vores evige skæbne.
3. Herren ønsker, at vi skal opnå den fulde glæde, som han selv har. Djævelen ønsker, at alle mennesker skal være ulykkelige, ligesom han selv er.
4. Præsident Benson siger, at vi ikke kan stille noget bedre spørgsmål i verden end: „Herre, hvad vil du, at jeg skal gøre?"

Hjælp til samtale

1. Fortæl om jeres opfattelse af det at leve et kristuslignende liv ved at kunne kontrollere sine tanker.
2. Bed familiens medlemmer fortælle hvad de forstår ved, at vores tanker kan styre, det vi er, og hvad vi bliver til i livet.
3. Er der skriftsteder eller citater i denne artikel som familien kunne læse højt og drøfte?
4. Ville denne samtale blive bedre, dersom I talte med familiens overhoved før besøget? Har I et budskab fra biskoppen eller kvorumslederen?

Det største spørgsmål i livet

Herren sagde: „Vend alle jeres tanker mod mig." (L&P 6:36). Den eneste mulighed vi har for at blive gode mennesker, er, at rette alle vores tanker mod Herren.

Herren stillede sine disciple dette spørgsmål: „Hvad slags mænd burde I da ikke være?" Derpå besvarede han selv sit spørgsmål ved at sige: „Som jeg er." (3 Nephi 27:27). Hvis vi skal blive, som han er, må vi have ham i tankerne – vi må tænke på ham hele tiden. Hver gang vi deltager i nadveren, lover vi at erindre ham altid (Moroni 4:3, 5:2; L&P 20:77, 79).

Hvis tankerne gør os til det, vi er, og vi skal blive som Kristus, så må vores tanker også ligne Kristi tanker.

Da Paulus var på vej til Damaskus, for at forfølge de hellige, så han et lys fra himlen, og han hørte Herrens røst. Paulus stillede derpå et meget enkelt spørgsmål – og ved til stadighed at stille dette spørgsmål, ændredes hans liv. Han spurgte: „Herre, hvad vil du, at jeg skal gøre?" (Apostlenes Gerninger 9:6, ifølge King James oversættelse, som er oversat fra latin i 1611. Spørgsmålet findes ikke i den danske version af Det Nye Testamente, der er oversat fra græsk C.G.). Hvis vi til stadighed stiller os selv det samme spørgsmål, vil det også kunne ændre vort liv. Der findes ikke noget bedre spørgsmål, man kan stille i denne verden, end: „Herre, hvad vil du, at jeg skal gøre?" Jeg udfordrer jer til at gøre dette til det mest fremherskende spørgsmål i jeres liv.

Vi skal stå til regnskab for vores tanker, og hvad vi tænker på. Vi bør rette vores tanker mod Herren. Vi bør tænke på Kristus. Jeg vidner for jer om, at der ikke findes nogen større eller mere spændende udfordring end at forsøge at lære Kristus at kende og vandre i hans fodspor. Vores forbillede, Jesus Kristus, gik på denne jord og var „Eksemplet". Han er vores talsmand hos Faderen. Han udarbejdede det store forsonende offer, for at vi kan få den fulde glæde og blive ophøjet efter hans nåde og i henhold til vores omvendelse og retfærdighed. Han gjorde alting fuldkommen rigtigt og befaler os at være fuldkomne, ligesom han og hans Fader er fuldkomne. (Se 3 Nephi 12:48).

„Hvad ville Jesus have gjort?" eller „hvad ønsker

han, at jeg skal gøre?" er de vigtigste personlige spørgsmål, vi kan stille os selv i dette liv. Den største bedrift, vi kan udføre i dette liv, er at vandre på hans stier. Den mand eller kvinde, som formår at leve sit liv tættest på det, som Mesteren levede, vil i sandhed opnå størst succes.

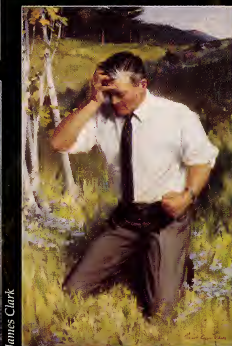
Jeg ved, at Herren lever. Jeg ved, at han elsker os. Jeg ved, at ingen kan opnå succes uden ham, og ingen af dem, der indgår partnerskab med ham, vil få fiasko.

Jeg ved, at Gud kan gøre meget mere til, at vi får noget ud af vort liv, end vi selv kan gøre.

At vi alle fra nu af og fremover må have moralsk mod til at stræbe fremad og hver dag blive bedre til at tænke på Kristus, lære af ham og vandre i hans fodspor, samt gøre, hvad han ønsker, vi skal gøre, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

HERRE, HVAD VIL DU, AT JEG SKAL GØRE?

James Clark

Robert Oliver Skemp

HVER GANG VI DELTAGER I NADVEREN, LOVER VI AT ERINDRE HAM ALTID

Gary E. Smith

DE TILHØRER OS ALLE-SAMMEN

Sydney Smith Reynolds

Mange omvendte har opdaget, at deres tilslutning til kirken betyder, at de „tilegner sig" kirkens pionerarv som deres egen i form af opofrelse, mod, forpligtelse og udholdenhed.

En af mine yndlingsskotter hedder Jose. Hans mor er fra Spanien, men han er ægte skotte og medlem af kirken. Han er født i Skotland, og mens min familie og jeg boede der, nød han at vise os slottene i sit fædreland. „I har ingen slotte i jeres land? Det er en skam!" ville han sige.

Selv om han er førstegenerations skotte, kender han Skotlands store, historiske personligheder og synes, at de hører ham til. Hans mørke, krøllede hår, drømmende øjne og oliventeint er ikke netop typiske træk for mange skotter, men alligevel er ingen, som kender ham, i tvivl om hans statstilhørsforhold.

Mange af kirkens medlemmer bor, ligesom Jose, ikke i deres forfædres land. For nogles vedkommende skete ændringen for en eller to generationer siden. For andres vedkommende er det måske kun få uger eller måneder siden, at de begyndte at leve i en anden kultur. Selv om mange har bevaret nogle af deres hjemlands

„Overdækkert pionervogn" – af Minerva Teichert.
Velvilligst udlånt af Temple Square Hotel.

skikke og tro, så har de tilbøjelighed til også at tilegne sig nogle af deres nye lands idealer og traditioner. På samme måde har mange af kirkens omvendte opdaget, at deres tilslutning til kirken betyder, at de „tilegner sig" kirkens pionerarv som en del af deres egen.

Skønt mere end halvdelen af alle nuværende medlemmer ikke har nogen personlig tilknytning til de pionerer, der rejste til Utah i det nittende århundrede, så er der ikke mange, der vil benægte, at vi kan lære en hel del af dem.

Vi kan lære meget af dem om sparsommelig levevis, om at ofre for at opbygge Zion og om at skabe skønhed og fred omkring sig, hvor man end bor. Vi kan også, af pionererne, lære meget om opofrelse, mod til at klare store udfordringer, om forpligtelse, samarbejde og udholdenhed.

De første hellige ryddede og pløjede jorden, hvor de kom frem på deres vej over sletterne, de såede og lugede for de brødre og søstre i evangeliet, som fulgte efter dem.

Dertil kom, at Brigham Young valgte grunden, hvor templet i Salt Lake skulle bygges, allerede i løbet af den uge, hvor de første hellige ankom til Salt Lake dalen. Men selve opførelsen tog 40 år, og Brigham Young døde mange år før templet blev indviet. Mere end én af arbejderne og håndværkerne, som byggede templet, må have tænkt: „Jeg håber, at jeg lever, så jeg kan se det færdigt."

De byggede for evigheden

Men uanset om de personligt ville blive i stand til at nyde velsignelserne ved det tempel, de var med til at bygge, vidste de, at det fortjente deres bedste anstrengelser – og at de byggede for evigheden og for dem, der antog evangeliet, når de selv var borte. De byggede for *os*. I den forstand tilhører pionerernes storslåede arv os allesammen.

For mange er pionerernes historie ikke bare en historie om nogle mennesker, der emigrerede til Utah. Det er også historien om evangeliet og Guds riges vækst over hele verden. Mange af kirkens medlemmer har deres egne „pionerer" – de første i deres familie, som antog evangeliet, eller nogle af de første medlemmer, som hjalp med til at opbygge kirken i en bestemt del af verden.

Andre, som f.eks. Rose Thompson, der er født i England, føler sig i slægt med pionererne trods det, at hendes forfædre ikke var med blandt dem, der emigrerede til Utah. Rose husker, at hun blev syg, da hun var 10 år, og hvordan hun tænkte på det mod, som pionererne udviste, når de havde prøvelser.

„Jeg spekulerede på, hvad der mon var sket mig, hvis jeg havde været pioner og skulle gå over sletterne i stedet for at ligge i en behagelig seng og have en læge i nærheden," siger hun.

„Jeg mente bestemt, at jeg ville have været død på vejen. Jeg takkede, fordi jeg tilhørte denne generation, og besluttede mig til at bære mine prøvelser tappert, ligesom pionererne gjorde det, når de havde prøvelser."

Da Rose var blevet gift, flyttede hun og hendes mand til Edinburgh. Der besøgte de ofte en ældre søster, som havde være „pioner" i kirken gennem mange år – både i Hjælpeforeningen og i Unge Pigers organisation. Denne søster havde mistet sin mand og to sønner på havet.

Rose siger: „Når jeg spurgte hende, hvordan hun levede som ung, og hvad hun gjorde i kirken, så sagde hun bare: ‚Vi gjorde det, som var nødvendigt at gøre.' Hun havde ingen historie at fortælle, men hun meddelte mig sin stærke pionerfilosofi. Når jeg har stået over for en ny og vanskelig situation med mine børn eller i en kirkeopgave, har det hjulpet mig en hel del at huske: Gør blot det, som er nødvendigt at gøre."

Tom Russell tilsluttede sig kirken efter at have giftet sig med en sidste dages hellig. Han føler næsten det samme som Rose, med hensyn til den pionerarv som han har „tilegnet sig". Selv om han ikke har forfædre blandt pionererne, så har hans kone det. „Min datters tip-tip-oldemor har opdraget 11 børn, samtidig med at hun pløjede jorden om morgenen og ordnede vasketøj om eftermiddagen. Om aftenen førte hun regnskaber og skrev dagsordener for møderne ved Brigham Young Academy," siger han. „Det er et stort eksempel for mig, og jeg ønsker, at mine børn skal vide, at vi i vores familie kan finde styrke til at komme igennem vanskelige tider, dersom vi oplever nogle sådanne."

Jeff og Sherry Burger, som har tilsluttet sig kirken i Amerika og for tiden har et familieforetagende i Europa, nyder den pionerånd, de fornemmer blandt de europæiske sidste dages hellige. Familien Burgers synes, at beretninger om de første helliges levevis virker trosfremmende. „Jeg elsker at læse eller høre om pionerernes oplevelser," siger Jeff. „Jeg er meget betaget

Uanset vores biologiske arv, så er vi søskende i Jesu Kristi evangelium, og vi arbejder sammen på hans værk. Pionerarven tilhører os allesammen.

„Pionerkvinde i færd med at vaske" – af Minerva Teichert. Velvilligst udlånt af Susan Stokes Griffeth.

af deres prøvelser og sejre. Jeg føler, at det er *mine* pionerforfædre, hvad enten jeg er direkte i familie med dem eller ej."

En forandring til det gode

Richard Van Hagen, der for tiden er præsident for Edinburgh stav i Skotland, siger, at hans medlemskab af kirken til dels skyldes pionererne. Han blev i første omgang interesseret i kirken på grund af et radioprogram.

En dag, hvor han kørte rundt på landet, var hans bilradio så svag, at han næsten ikke kunne høre den. Han skiftede station for at finde noget, som han bedre kunne høre.

„Det eneste program, som gik tydeligt igennem, handlede om mormonpionererne," siger han. „Jeg var fuldstændig tryllebundet, og jeg husker, at jeg blev siddende og lyttede længe efter, at jeg var ankommet til mit bestemmelsessted, næsten ude af stand til at slukke for radioen og stå ud af bilen." Bror Van Hagen kendte intet til kirken, før han hørte dette program. Men han blev meget imponeret over de første helliges tro og mod.

„Jeg beundrede deres beslutsomhed og fik stor respekt for dem," siger han. Han mener ikke, at det var tilfældigt, at han hørte dette radioprogram. „Jeg har somme tider spekuleret på, om det overhovedet blev udsendt i radioen," siger han. Få uger senere ringede missionærerne på hans dør, og han accepterede deres budskab og tilsluttede sig kirken.

Men der *er* pionerer blandt Karen Reynolds forfædre – de bosatte sig i Utah og i de mexikanske kolonier. „Jeg husker, at vi fejrede pionerdag den 24. juli, fulgt af historisk optog om rejsen til Mexico. Vi genopfriskede de første år på stedet med historier om livet i hulerne, som de udgravede ved flodbredden," mindes hun. „Men jeg var ikke klar over, hvor meget gavn jeg ville få af de færdigheder, som mine forældre lærte mig – om at arbejde, henkoge frugt, bage brød, sy, og klare sig med det man har," siger hun.

For nylig måtte Karens mand opgive sit arbejde, hvor han fik en god løn, for at flytte ud til et familielandbrug og hjælpe til på grund af sin svigerfars sygdom. „Vi fortryder ikke, at vi valgte at gøre det, men vores pionerfærdigheder er virkelig blevet sat på prøve," siger hun. „Det var været absolut nødvendigt for os at budgettere omhyggeligt og købe klogt ind, og ikke kun eksperimentere for at følge en hjælpeforeningslektie om at leve mådeholdent."

„At leve efter evne" er ikke det eneste, Karen har lært af disse pionerer fra det nittende århundrede. Sidste år mistede hun og hendes mand et lille barn. „Jeg troede, at mit hjerte skulle briste, da vi lagde ham i den kolde grav," siger hun. Dage senere, da Karen måtte holde sengen, fordi hun var syg, græd hun endnu. Et wardsmedlem kom med en stak bøger – blandt andet én med pionerhistorier. „Da jeg læste denne bog, blev jeg mindet om, hvordan mange af disse kvinder måtte efterlade deres små børn i gravhuler undervejs. Mit lille barn fik en kiste og et gravsted, og jeg kan besøge graven. Jeg begyndte at tælle mine velsignelser, selv om det ikke var let. Pionererne gik frem i tro, og jeg kan gøre det samme."

Jeg er også taknemmelig for vores pionerarv. Historier om min egen familie er også en stadig kilde til inspiration, mod og velsignelse. Og når jeg læser om de første hellige, er det som om, jeg kender mange af dem. Jeg tror, at de havde forståelse for, at det store værk, som de var involveret i, ikke var begrænset af de bjerge, der omgav deres egen lille dal, eller deres egen slægtslinie. Jeg tror, at de kan sympatisere med os, når vi udsættes for problemer som sidste dages pionerer.

I vore dage ledes kirken af vor generations omvendte fra fjerne verdenshjørner, såvel som af sønner og døtre af store pionerfamilier. Men uanset vores personlige arv, så er vi søskende i Jesu Kristi evangelium, og vi arbejder sammen på hans værk. Pionerarven tilhører os allesammen. ☐

Sydney Smith Reynolds er Hyrums, Joseph Smiths brors, tip-oldebarn, og bor i Orems 23. ward i Sharon stav, Orem, Utah.

Isaac C. Ferguson

FRIVILLIG HJÆLPETJENESTE

Således skænker Kirkens medlemmer penge og yder særlige fasteofre for at hjælpe mennesker i nød.

Terrasserne på bjergskråningerne og de ujævne dale i det nordlige Etiopien ligger nu udtørrede og grå, i modsætning til det det var engang – grøn og frugtbar jord. En enlig busk er alt, hvad der er tilbage på det grønne hav, hvor nomader, som flyttede mod nord, i regntiden engang havde deres hjorde græssende. Tørken har ødelagt landbrugsjorden og dræbt hjordene, og de omstrejfende nomader har modstræbende byttet deres ubegrænsede jorde for små jordstykker eller får hjælp fra regeringen. De står nu uden vand, uden håb om at få det bedre – ja, om at overleve – mens de udtæres sammen med landets kostbare muldjord.

Men i Geddobar, provinsen Wello i Etiopien, er der håb. Her i en bjergdal, ca. 560 km nord for Etiopiens hovedstad, Addis Abeba, der er truet af tørke, ligger et lille vandingsanlæg, som er bygget på Kirkens initiativ. Det er blot ét af de humanitære hjælpeprojekter, som er betalt af Kirkens medlemmer. (Se de efterfølgende beretninger, hvor andre projekter er omtalt mere detaljeret).

I 1985 udsendte Det Første Præsidentskab to breve til Kirkens medlemmer i USA og Canada med en opfordring til at deltage i en speciel faste. De penge, som kom ind ved disse faster, skulle „øremærkes til brug for ofre for hungersnød og andre ulykker, som resulterede i sult og nød blandt det afrikanske folk og eventuelt folk andre steder". I brevene blev det lovet, at „alle pengene . . . skulle . . . bruges til hjælp for sultne og nødlidende i kriseramte områder, uanset om de er medlemmer af kirken eller ej". De hellige har, i deres ønske om at hjælpe, skænket næsten 11 millioner US-dollars.

Umiddelbart efter den første specielle faste i januar 1985, fandt Kirkens ledere frem til „organisationer med en ærlighed, der ikke kan betvivles", som Kirken kunne være behjælpelig med at uddele mad, telte, medicin og lægehjælp til nødstedte i Etiopien og de afrikanske nabostater. I resten af 1985 og det meste af 1986 videregav det internationale Røde Kors, katolsk hjælpetjeneste, Caritas og Cooperative for American Relief Everywhere (CARE), de hjælpemidler, som Kirken havde fremskaffet.

Hjælp til selvhjælp

I henhold til ånden og filosofien i Kirkens velfærdstjeneste om at hjælpe folk til selvhjælp, er Brødrene imidlertid blevet enige om, at nogle af de indsamlede penge bør gå til projekter, der på længere sigt vil være en hjælp til selvhjælp. Derfor er en del af pengene blevet brugt til forskellige projekter, som dét i Geddobar. De fleste af de projekter, der er gennemført i Etiopien, Chad, Niger, Cameroon, Nigeria og Ghana,

Den frodige vegetation i denne wadi (oasen) i Chad, står i stærk modsætning til den omkringliggende ørken. Landbruget i wadier er afhængig af vand fra de lave håndgravede brønde, fordi overfladevandet er for salt til at bruge.

De udbedrede brønde i denne wadi betyder en mere effektiv overrisling. Systemets opfinder, en marokkaner, som er udlært i Paris, læner sig her mod en pille lavet af mursten af ler, mens en kamel trækker en sæk med 80 liter vand op ad brønden.

Billedet er velvilligst udlånt af CARE

UDVIKLING AF WADIER I CHAD

De såkaldte wadier er tørre flodlejer eller lave ørkenområder, også kaldet oaser. Overfladevandet i disse områder er i reglen for salt til at mennesker eller dyr kan drikke det, ja, endog for salt til overrisling, men områderne er frugtbare, og der kan dyrkes afgrøder, hvis der bliver tilført vand fra lave brønde (shadoofs) i disse wadier.

Indtil for nylig blev wadierne kun brugt i de „våde" perioder af året, når nomadiske stammefolk vogtede deres kvæg og får. Men det enorme tab på husdyrbesætningen, som følge af tørke, har tvunget befolkningen i Chad til at udnytte mulighederne for at opdyrke wadierne. En typisk wadi skal nu stort set brødføde tre- til firehundrede mennesker.

Den mest almindelige måde hvorpå man overrislede wadier var ved at hente vand i sække, der kun rummede få liter, fra de lave brønde. Eftersom denne metode er så tidskrævende og virkningsløs, blev der ikke overrislet ret meget. Men Kirken har i samarbejde med CARE brugt af den humanitære hjælpefond til at udvikle et mere habilt og praktisk vandingssystem. Som en del af dette projekt har man udviklet et brøndsystem. Ved hjælp af kameler trækkes sække med 80 liter vand op af brønden.

Sækkene tømmes ud i en rende, hvorfra vandet løber ind i et kanalsystem, som overrisler de forskellige afgrøder – blandt andet majs, kartofler, sød durra og peberurter.

Man er ligeledes begyndt at bevare den oprindelige trævækst i wadierne. Man bruger nu mursten af ler til at bygge fremfor træ fra dadelpalmerne. Træerne bruges som læbælte for at forhindre ørkensandet i at blæse ind i wadierne. Med tiden vil wadiernes læplantning samt træ til konstruktion af brønde komme fra tørkemodståelige beplantninger, som gror i de lokale områder. ☐

er koncentreret om vandings- og landbrugsprojekter for at forebygge udtørring fremover. De penge, der indkom ved den anden specielle faste, der blev afholdt i november 1985, investeres for tiden i projekter uden for Afrika, såvel som i andre lande, hvor der er alvorlig nød. Arbejdet i Geddobar blev påbegyndt i midten af 1985, under ledelse af Africare (en organisation af frivillige, med hovedsæde i Washington), for at lede vandet fra de rige vandfald i bjergene ned i denne dal, hvor der er tusindvis af ha. landbrugsjord. Kirken tog initiativet til dette som reaktion på tørken i Afrika i 1984-85, hvor millioner af mennesker stod uden mad, hvilket resulterede i hundredetusinder af dødsfald.

Færdiggørelsen af vandingsprojektet i Etiopien er en drøm, som blev til virkelighed, både for dem, der ydede hjælp og for de næsten 1.650 landbofamilier, som har arbejdet hårdt for at virkeliggøre den. Når projektet er færdigt til sommer, har disse landmænd ydet mere end 200.000 arbejdsdage i projektet. Det er ikke unormalt for dem at ofre sig. Nogle af arbejderne måtte gå 2-3 timer fra deres hjem i bjergene for at arbejde ti og en halv time, hvorpå de gik hjem igen. Arbejderne har gennemsnitligt brugt fra fem til otte arbejdsdage om måneden på dette projekt. Mad for arbejde var et system, som gav hver arbejder ca. tre kilo korn for én dags arbejde.

Selv om man kunne have nedsat arbejdstiden og sparet folks kræfter ved at anvende højteknologi og moderne udstyr, så var projektet beregnet på, at befolkningen frivilligt udførte arbejdet ved hjælp af de materialer og det værktøj, som fandtes på stedet. På den måde kunne folk hjælpe sig selv og udvikle stolthed over at have fuldendt deres eget projekt. Denne fremgangsmåde var også med til at holde omkostninger nede.

Som følge af dette gravede de lokale landmænd næsten hele den 24 km lange kanal og indrettede det meste af byggepladsen til opførelsen af omledningsdæmning ved floden. Teknikken i systemet er tilstrækkelig enkelt til, at det kan vedligeholdes og håndteres af de lokale landmænd.

Uafhængighed hele livet

Den etiopiske regering blev hurtigt klar over værdien i, at dalen havde vand hele året rundt, og den anvender projektet som et eksempel for efterfølgende humanitære hjælpeorganisationer. Som én af de regerende ledere sagde: „Det er et meget vigtigt projekt, og jeg ønsker, at andre skal gøre det efter. Det gør disse mennesker uafhængige hele deres liv – de kan fordoble – eller tredoble deres udbytte. Det er et vellykket forsøg, vi har gjort her – det kræver ikke så mange tekniske hjælpemidler, når man får de lokale indbyggere til selv at gøre arbejdet."

Det etiopiske landbrugsministerium har vist deres tillid til projektet ved at give penge til at åbne et nyt andelsmejeri i nærheden. Der er allerede åbnet et lille mejeri med egen besætning.

Landmændene er også begejstrede. Selv inden projektet stod færdigt, havde de gravet en midlertidig grøft for at skaffe vand til 16 ha. jord. Landmændene plantede papaya-, guava- og banantræer, og beredte jorden til dyrkning af forskellige grøntsager. Det ville de ikke have risikeret tidligere, af frygt for, at de ikke kunne skaffe vand nok i vækstperioden.

Ældste Alexander B. Morrison fra De Halvfjerds' Første Råd, og medlem af områdepræsidentskabet for Storbritanien/Afrika/Irland, siger om projektet: „Dette projekt sikrer kort og godt 10.000 mennesker i tre landsbyer mad fremover. De, deres børn og børnebørn, får mulighed for at dyrke de nødvendige fødemidler i større omfang end nogensinde før, uanset om det regner eller ej." På baggrund af den kendsgerning, at verdens samfund har anmodet om større tilførsler af hjælp i form af mad igen i år, så virker Kirkens indsats, for at disse samfund kan få vand hele året rundt, endnu mere betydningsfuld.

I krisetider

Selv om den kirkeomfattende faste, som blev afholdt i 1985, var en ny måde at hjælpe mennesker i nød, så har Kirken altid hjulpet folk i krisetider. Efter anden verdenskrig, blev der sendt tonsvis af mad, tøj og medicin til de krigsramte europæere, hvoraf kun en lille del var medlemmer af Kirken. I 1954 tilsluttede Kirken sig United Ionian Relief Project i Utah, for at hjælpe de nødstedte i Grækenland, men dengang blev de fleste af forsyningerne hentet i velfærdsprogrammets forrådslagre. I 1906 sendte Kirken hvede fra Hjælpeforeningens kornlagre for at hjælpe de kinesere, som var

Et af de projekter, som Andean Children's Foundation står for, er opret telsen af fiskedamme. Landsbyboerne graver dammen ud – fylder den med vand fra en ferskvandskilde, stiver den af med sten og opdrætter fisk i dammen. På den måde har folk en kilde til proteiner såvel som en handelsvare.

Til højre: Da beboerne i nabobyen, Sipe Sipe, så fiskedammene i Sora Sora, gravede de også damme ud og fyldte dem med vand, hvorpå de tog hen til nabobyen for at få teknisk rådgivning og fisk. Foto af af Isaac C. Ferguson.

Nederst: Byens borgere drøfter samfundets behov og eventuelle projekter for at imødekomme disse mangler. Billedet er velvilligst udlånt af Andean Children's Foundation.

SAMFUNDSUDVIKLING I BOLIVIAS BJERGE

Kirken har for nylig tilsluttet sig Adean Children's Foundation, for at hjælpe indbyggerne i Bolivias bjerge til at forbedre deres samfund. I dette projekt mødes udviklingsspecialister med samfundsledere for at afgøre landsbyboernes behov. Specialisterne hjælper derpå lederne med at tilrettelægge projekter som kan imødekomme disse behov. Andean Children's Foundation hjælper desuden med at skaffe teknisk hjælp, når der er brug for det til at gennemføre projekterne.

Under denne proces lærer folk at gennemtænke deres egne behov og at arbejde sammen på at forbedre deres samfund. Det giver dem også en følelse af at have udrettet noget, og de får tillid til deres evner til at dygtiggøre sig fremover.

Lederne af landsbyen, Sora Sora, ønskede for eksempel forbedrede metoder i landbruget, så de kunne få større høstudbytte. Organisationen hjalp folk til at fremlægge en plan, som ikke var særlig udgiftkrævende, til at grave brønde, bygge vindmøller til vandpumper, tanke til vandforråd, grave kanaler til overrisling af afgrøder samt bygge drivhuse, så de kunne dyrke grøntsager, som ellers ikke kan gro i de høje og kolde Andesbjerge. Landsbyens folk har udviklet et system, så de nu kan klare sig selv. Efterhånden som folk ser, at samfundsprojekterne er en succes, begynder de at overføre metoderne til deres egne brug.

Andre projekter, som byens borgere med organisationens hjælp nu er i gang med, er opførelse af skoler, oplæring af kommunale sundhedsplejere samt udvikling af nye fødevarer. ☐

ERHVERVS-UDDANNELSE FOR ASIATISKE FLYGTNINGE

Siden 1975 er tusindvis af asiatiske flygtninge kommet til USA for at genopbygge deres tilværelse. Men udfordringerne ved et fremmed sprog, en anden kultur og utilstrækkelig erhvers-uddannelse har betydet, at en større procentdel af disse mennesker er arbejdsløse eller har arbejde, der ikke står mål med deres kvalifikationer.

Kirken hjælper, i samarbejde med områdepræsidentskabet for det nordvestlige Amerika og velfærdstjenestens medarbejdere i Californien, sidste dages hellige flygtninge og deres venner, som ikke er medlemmer, til at udvikle deres sprogkundskaber og erhvervsmæssige færdigheder og til at finde passende arbejde. Medlemmer i de lokale stave leder frivilligt orienterende seminarer, undervisning i engelsk samt erhvervsuddannelse – såsom husførelse, pålægning af tæpper og de fundamentale færdigheder i at betjene computere. Det er ligeledes frivillige, der lærer flygtninge om jobinteriew, passende påklædning, sundhedsregler og amerikanske arbejdsstandarder.

De stave, som tager del i dette, samarbejder med Kirkens arbejdsanvisning for eventuelt at finde arbejde såvel som give mulighed for gruppeundervisning. □

Til venstre: Landmænd i Niger høster hirse på en mark, der er beskyttet af rækker af træer. Træerne beskytter mod vinden – dette er et led i et projekt, der går ud på at plante træer påny, ledet af CARE og delvis betalt af midler, som Kirkens medlemmer har skænket.
Det har hjulpet landmændene til at nedsætte erosionen og øget landbrugets produktion med hele 30%. Billedet er velvilligst udlånt af CARE.

Til højre: I Majia dalen i Niger er der på landbrugsjorden plantet træer to og to i dobbeltrækker, med 100 m mellem rækkerne, for at beskytte afgrøden og bevare det øverste muldjord ved at nedsætte den erosion, som forårsages af vinden. Billedet er velvilligst udlånt af CARE.

Nederst: Træerne beskæres på skift for at skaffe træ til at bygge med samt til brændsel. Arbejderne skærer grenene af hverandet voksent træ, og lader en træstamme på 2-3 meter blive stående tilbage, så den kan frembringe nye grene. Når de nye grene er store nok til at beskytte afgrøderne, skæres grenene fra det modsatte træ. Foto af Isaac C. Ferguson.

LAND- OG SKOVBRUG I NIGER

Niger er et land, der ligger i udkanten af Saharaørkenen i Afrika, hvor der er alvorlige sult- og tørkeproblemer. Landet kan opdyrkes, men al det øverste lag muldjord er blæst væk.
Kirkens medlemmer har under ledelse af CARE, skænket bidrag i forbindelse med en særlig faste i 1985, for at hjælpe til med at påbegynde gartnerier i Majia dalen i det vestlige Niger.

Her opdyrker landsbyens borgere træer, der skal bruges til at skærme mod vinden.

Når de små træer er store nok, bliver de plantet ud på landsbyens små gårde for at beskytte afgrøden ved at forhindre den frugtbare jord i at blæse væk. Projektet har hjulpet områdets landmænd til at øge deres landbrugsproduktion med over 30%.
Disse land- og skovbrugsprojekter bliver nu udført i nært samarbejde med Nigerias skovbrugstjeneste for at sikre fortsat succes på længere sigt. Projektet er et af de mest vellykkede af sin art i Afrikas Saharaområde.☐

ramt af hungersnød. I de sidste tyve år har Kirken gentagne gange ydet hjælp til kriseramte over hele verden.

Herrens påbud til sin Kirke, om at hjælpe mennesker i nød, er ikke til at tage fejl af: „Lad dit hjerte være fuldt af kærlighed til alle mennesker" (L&P 121:45). Nephis folk efterlevede dette princip, som det fremgår af det første kapitel i Alma: „Og de gav af deres gods til de fattige og trængende, de syge og lidende . . . Og i deres lykkelige forhold afviste de således ikke nogen, der var nøgen eller sulten, tørstig eller syg eller som manglede pleje . . . enten de var uden for kirken eller i kirken, og der var ingen personsanseelse" (Alma 1:27, 30).

Lidelser har ingen geografiske eller politiske grænser. Når Kirken yder humanitær hjælp, så gør vi blot én af vore pligter over for vore medmennesker, uanset religion eller politisk styre. Andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd, Biskop Glenn L. Pace, har om et besøg i Etiopien skrevet følgende: „Vi hjælper alle mennesker uanset deres politiske tilhørsforhold, når vi yder bidrag. Da ældste M. Russell Ballard (fra De Tolvs Råd) og jeg besøgte området, så vi hverken kommunister, marxister eller kapitalister, men kun sultne mennesker, alle sammen Guds sønner og døtre." Når vi går videre fra at skænke håndgribelig hjælp til at dele evangeliet med „alle slægter, stammer, tungemål og folk" (se Mosiah 15:28), så indser vi fuldt ud, at Jesu Kristi evangelium overskrider alle menneskeskabte grænser.

Tid og talenter, som ydes frivilligt

Kirkens humanitære hjælpeprojekter er stort set begrænset til to områder: (1) mennesker som er truet på livet på grund af ulykker, som skyldes naturkatastrofer og som kræver øjeblikkelig og direkte hjælp, og (2) kroniske tilstande, der medfører fattigdom, sygdom eller utryghed, som kan afhjælpes ved hjælp til selvhjælp. De penge, som Kirken anvender til sådanne formål, tages udelukkende af de midler, som medlemmerne skænker til sådanne formål.

Kirken har som organisation kun begrænsede midler til at hjælpe folk i nød. Men Kirkens ledere opfordrer medlemmerne til at spille en aktiv rolle, som borgere i deres land, til at støtte værdige, humanitære projekter i deres eget samfund. Udover at give penge og varer, når dette er muligt, kan de frivilligt give af deres tid og talenter til projekterne. Mange kirkemedlemmer ønsker at bruge deres færdigheder til at hjælpe, og samfundet trænger til de tjenesteydelser, som Kirkens medlemmer kan give. Derudover er Kirken ved at udvikle muligheder for at lette lidelserne verden over ved at formidle professionel hjælp.

Dette var tilfældet for nylig for bror Dewey Petersen og hans hustru, Patricia, som frivilligt tilbragte nogle måneder i Nigeria, for at opstille maskiner og lære de lokale indbyggere at grave brønde. Ægteparret Petersen, fra Bountiful i Utah, arbejdede som frivillige for Africare på et projekt, som Kirken stod for. Private organisationer, der arbejder uden fortjeneste, siger, at Kirkens medlemmer er yderst velkomne til at deltage frivilligt i arbejdet.

Kirken har vist et eksempel på, hvordan man kan yde uforbeholden barmhjertighedstjeneste. Det er en udfordring til Kirkens medlemmer, hver især fortsat at tjene andre, uden at forvente noget til gengæld. Når vi spontant tjener og hjælper andre, så vil vi opleve evangeliets kristne ånd. □

Isaac C. Ferguson er ansat i Kirkens velfærdstjeneste og er udøvende sekretær i the Church's Humanitarian Service Subcommittee. Han tilhører Mueller Park stav i Bountiful, Utah.

Lokale landmænd i Geddobar, i provinsen Wello i Etiopien, graver en kanal – som led i et overrislingssystem i dalen, som er på tusind hektarer. Kanalerne og et vandførings system, der leder flodvandet ind i kanalerne, blev bygget af be folkningen, som udførte ar bejdet med egne materialer og eget værktøj. Da folk selv har bygget systemet, ved de også, hvordan de skal vedligeholde det. De er stolte over at være ejere af det færdige produkt.

Nederst: Det færdige vandføringssystem forsyner dalen med vand året rundt, vilket betyder at landmændene kan plante frugttræer og grøntsager, som de ikke tidligere har været i stand til at dyrke.
Billedet er velvilligst udlånt af Isaac C. Ferguson.

BRIGHAM

S. Dilworth Young

Ofte når vi taler om Brigham Young, tænker vi på den mand, som præsiderede over Kirken, under dens udvikling, gennem ca. tredive år, manden, der førte de hellige til Salt Lake dalen, og manden, som oprettede flere kolonier i det sydvestlige Amerika. Her følger en oversigt over Brigham Youngs yngre år, omvendelsen og de oplevelser han havde, der gjorde ham til en stor leder.

I år 1800 boede Brighams far, John Young, og hans hustru, med otte børn i Hopkinton, Massachusetts. Her fik han et brev fra en fætter i Whitingham, Vermont, hvori der stod noget om billig jord, der var til salg, og hvor han kunne bygge et hus. John flyttede til Whitingham sammen med kone og børn sidst på året, og på dette sted blev Brigham Young født, den 1. juni 1801.

I 1802 flyttede familien Young til Sherburne, i staten New York, hvor de boede i fire år. Familien fik endnu to børn, så de til sidst havde elleve. En af dem, en datter der hed Nabby, døde.

Familiens historie handler de næste få år om stadige flytninger fra sted til sted. På det tidspunkt var folk rastløse og forsøgte sig hele tiden i nye koloniområder, og det var som om, at der altid var en bedre koloni et andet sted. Denne rastløshed, såvel som den dårlige økonomi, gjorde, at John ville købe et stykke jord, fælde træerne, rydde og ordne jorden, hvorpå familien atter flyttede. Men John var ikke alene om det. Nogle af hans søskende og deres familier flyttede ofte med og bosatte sig i nærheden for en tid, hvorpå de begyndte forfra.

Brighams familie havde aldrig ret mange penge. Selv sko blev betragtet som en luksus. En dag kom Brigham ved et lykketræf i besiddelse af et par sko. Han var ellers vant til at gå barbenet, så skoene blev gemt til særlige lejligheder. Når han gik i kirke, bar han dem i hånden, til han nåede det sted, hvor menigheden holdt møde. Så tog han dem på under mødet, og tog dem af igen så snart mødet var forbi.

Brigham Youngs formelle skolegang bestod af elleve dage, hvor han blev undervist af en omrejsende skolelærer. Men hans mor lærte ham at læse, og han var en naturbegavelse, han var vågen over for begivenhederne og verden omkring sig. Da Brigham var fjorten år gammel, døde hans mor, Nabby Howe Young, af tuberkulose. Herefter tog Brigham plads som tømrer-, snedker-, maler- og glarmesterlærling – hvorved han udviklede færdigheder, der kom ham til gode senere, da han grundlagde byer.

Indledningen til hans karriere

Da Brigham i 1817 var seksten år, begyndte han, med sin fars tilladelse, at forsørge sig selv. Han arbejdede hårdt og blev en sirlig håndværker med ekspertise. Nogle af de stole, han lavede, eksisterer stadig. Han flyttede til Port Byron i håb om at finde arbejde. Her mødte han Miriam Works, som han giftede sig med den 5. oktober 1824. De fik to børn.

I mellemtiden havde John Young og Brighams søskende bosat sig i Mendon, New York. De blev ved med at bede Brigham om at tilslutte sig dem, og det gjorde han omsider i 1828. Her mødte han Heber C. og Vilate Kimball, som han udviklede et livslangt venskab til.

I Mendon skete der det, at Brighams bror, Phineas Howe Young, der var omrejsende metodistpræst, gjorde holdt hos en mand, der hed Tomlinson, et medlem af hans menighed. Der var også en anden gæst til stede, og han sagde til Phineas: „Sir, jeg har en bog, som jeg kunne tænke mig, at De læste."

„Nå," sagde Phineas, „hvad er det for én?"

„Den hedder Mormons Bog. Det er en åbenbaring fra Gud."

Phineas, der havde hørt lokale rygter om bogen, sagde: „Åh – guldbibelen?"

„Det er der nogen, som kalder den," sagde den unge mand, „men jeg vil gerne havde, at De læser vidnernes vidnesbyrd."

Phineas læste de tre vidners vidnesbyrd; hvordan de ved Guds kraft havde set de plader, som Mormons Bog var oversat fra, og hørte Guds røst erklære, at oversættelsen var korrekt.
Han læste om de otte mænd, der havde set pladerne og rørt ved dem, og deres beskrivelse af dem, som mærkværdigt håndværks-

rry Harston

YOUNG

DE FØRSTE ÅR

BROR BRIGHAM HELLIGEDE SIG EVANGELIETS PRINCIPPER, VAR LOYAL MOD HERREN OG VILLIG TIL AT TJENE; PÅ DEN MÅDE FORBEREDTE HAN SIG TIL AT BLIVE ÉN AF GUDS STÆRSTE NUTIDSLEDERE OG PROFETER.

Brigham Young blev født i juni 1801, fire år før Joseph Smith kom til verden. Brighams forældre vidste imidlertid ikke, at deres niende barn skulle blive en af denne uddelings store ledere.

arbejde der var lavet i gamle dage. Phineas købte en Mormons Bog i den hensigt at afsløre dens falskhed. Da han havde læst den, erkendte han i stedet for, at den var sand. Han fortalte sin far, Brigham, og de andre i familien om den. De var enige med ham i, at det, de havde læst, var sandt.

Den sommer kom fem unge sidste dages hellige til området for at fortælle, hvad de vidste om Joseph Smith og Mormons Bog. Phineas bød dem velkommen i sit hjem, og familierne Young og Kimball kom for at høre gæsternes forkyndelse.

En betydningsfuld beslutning

Efter to års undersøgelser af Kirken, blev Brigham døbt i en bæk, som løb i den nærliggende skov. Det var en bidende kold aprildag i 1832. De, som var med til dåben, kunne næsten ikke se, fordi det sneede så kraftigt. Brigham blev bekræftet som medlem af Kirken og ordineret til ældste, siddende på en træstamme, medens det våde tøj frøs fast på ham. Han sagde senere: „Mens jeg sad dér, følte jeg Helligåndens sødme vidne til mig om, at mine synder var mig tilgivet." Hans hustru, Miriam, blev døbt en uge senere, kun få måneder før hun døde af tuberkulose. Efter hendes død kom Brigham og Miriams to døtre, Elizabeth og Vilate, til at bo hos Heber og Vilate Kimball.

I efteråret 1832 rejste Brigham, hans bror Joseph og Heber C. Kimball, de ca. 560 km til Kirtland, Ohio,

hvor de mødte profeten Joseph. Da Brigham og Joseph tog hinanden i hånden, sagde Brigham til sig selv: „Jeg ved, at den mand er profet." Lige fra den dag, helligede han sig Joseph Smith, og han gik aldrig glip af en mulighed for at være sammen med ham. Brigham og hans bror, Joseph, rejste tilbage til Mendon, men tog atter afsted sidst i november eller først i december, for at trave gennem mudder og sne, gennem kulde og storm for at forkynde evangeliet. De fandt mange mennesker, der var modtagelige for deres budskab. Så snart det blev forår, tog Brigham alene ud for at forkynde og omvende folk. Han tog til Loughborough i Canada, hvor han og hans bror tidligere havde undervist. Her tilsluttede han sig en gruppe omvendte og førte dem de næsten 960 km til Kirtland. Derpå gik han tilbage til Mendon. Samme efterår, i 1833, solgte Brigham og bror Kimball deres ejendomme og flyttede til Kirtland for at være sammen med profeten. Da de ankom til Kirtland, opdagede de, at mange var på vej til Cleveland, Ohio, for om vinteren at tjene penge i byen. Brigham sagde: „Jeg tager ikke til byen. Jeg er kommet for at være sammen med profeten, og jeg har i sinde at blive."

Brigham Young

Selv om der ikke var mange muligheder for at få arbejde i Kirtland, fik han lidt arbejde som tømrer nu og da.

Men uanset, hvad Brigham gjorde, så lagde han altid værktøjet og lyttede, når som helst profeten holdt tale eller gav en lektie. Han gik aldrig glip af nogen mulighed for at høre profeten tale.

Brigham giftede sig med Mary Ann Angell i 1834. Hun opdragede Brighams to døtre og fik yderligere selv seks børn. De to yngste sønner blev med tiden generalautoriteter i Kirken. Brigham jun. blev præsident for De Tolv Apostles Kvorum, og John W. blev førsterådgiver til sin far.

En tid med prøvelser

Samme år (1834) blev de sidste dages hellige, som havde bosat sig i Jackson County, Missouri, forfulgt af pøbelen. Profeten organiserede marchen til Zions lejr, der var en lille hær på 200 frivillige, der kom de hellige til hjælp. Brigham og hans bror, Joseph, tilsluttede sig denne gruppe. Det lykkedes dem ikke at få Missouris regering til at støtte de hellige i deres påstand, og profeten opløste hæren og sendte de frivillige tilbage til Kirtland. Den lange, strenge march på ca. 1600 km, blev en belærende prøve på tro og lydighed. Joseph Young fortalte senere, at han aldrig havde oplevet nogen alvorligere prøve på sin tro.

Brigham, der havde helliget sig profeten, kom ham gang på gang til undsætning. Selv da der udvikledes et frafald blandt Kirkens ledere og profeten mødte modstand, stod Brigham fast, sammen med andre trofaste brødre. Flere gange tog han initiativet til at beskytte profetens liv mod den frafaldne pøbelhob, som havde sværget sig sammen for at lokke Joseph i baghold og dræbe ham.

I disse prøvelsens år udviklede Brigham sig til at blive Kirkens fremtidige leder. Da de hellige for eksempel blev drevet ud af Far West i Missouri, gik han til brødrene og bad dem skænke alt, hvad de ejede, „for at vi kan få de hellige med, som ikke kan komme afsted ved egen hjælp, fordi de ikke ejer noget. Vi ønsker ikke at lade noget kirkemedlem tilbage, som selv ønsker at komme med os." Det skal siges om disse mennesker, at de, fattige som de var, ofrede deres penge, deres kvæg, deres vogne – alt, hvad de ejede, samlede de – for at hjælpe disse hellige, som var fattigere end de selv.

Brigham organiserede ikke alene hjælp til de fattige, han viste også eksemplet ved at gå i spidsen med sin vogn, og med sin hustru, samt Vilate Kimball, og deres børn, de 30 km fra Far West til Quincy i Illinois. Han tømte vognen, satte et telt op til kvinder og børn, huggede så meget brænde, at de havde nok til et par dage, hvorpå han kørte tilbage med vognen til Far West for at hente en familie mere. Derpå slog denne familie lejr, mens han selv bragte sin egen og Kimballs familie 30 km videre. Han vendte tilbage for at transportere den anden familie den samme tur. På den måde flyttede han sin egen og Kimballs familie, såvel som en familie mere, som ikke selv havde midler til at flytte. Andre brødre gjorde noget lignende, for at alle de hellige kunne forlade Far West.

Da Brigham og bror Kimball blev kaldet på mission til England, stod de over for et problem. De havde lovet Herren, at de ville tage på mission fra grundstenen til templet i Far West. Til trods for at frafaldne truede dem på livet, tog Brigham, Orson Pratt, John E. Page, John Taylor, Wilford Woodruff og George A. Smith tilbage til Far Wests tempelgrund, hvor de, sammen med en lille gruppe trofaste hellige, afholdt en kort gudstjeneste. Apostlene tog til Commerce (nu Nauvoo), Illinois, og sørgede for en bolig til deres familier, og gjorde sig parate til at udføre deres mission. Brigham fik et værelse til sin familie i en militærbarak på den anden side af Mississippi floden i Montrose.

En missions pinefulde begyndelse

Da tiden kom, hvor Brigham skulle afsted, blev han så syg, at han ikke kunne stå oprejst. Hans hustru, som lige havde født, var også syg, såvel som hans børn. Brigham var besluttet på at holde sit løfte til Herren om at tage på mission, så han kravlede ud af huset og stavrede op i en vogn. Efter en smertefuld køretur ned til flodbredden og derpå sejlturen over floden, lagde han sig på jorden og blev liggende i lang tid. En hestevogn, der kom forbi, tog ham med til Kimballs hus, hvor han opdagede, at Heber også var syg. De to mænd holdt sengen en uge eller to, men blev til sidst enige om, at de måtte se at komme afsted og få klaret deres ærinde for Herren. De stod op og fik fat i en vogn, som kunne køre dem ud af byen, hvorpå de sagde farvel til deres hustruer (Mary Ann var kommet over fra den anden side af floden for at pleje Brigham). De to mænd, der var svækket af deres sygdom, kravlede op i vognen og lagde sig ned. Bror Kimball sagde til

Brigham: „Lad os ikke forlade dem på den måde." De stablede sig op på fødderne, viftede med deres hatte og råbte: „Hurra, hurra, hurra for Zion!" hvorpå de faldt sammen på vognbunden.

I de næste par måneder arbejdede de sig frem til New York. Brigham rejste i noget gammelt kluns. Den eneste måde hvorpå han kunne kun holde sig varm den vinter var, når han havde bundet et gammelt, quiltet tæppe rundt om sig med et reb.

I februar 1840 besluttede de sig til at sejle, men de havde ingen penge. Brigham appellerede til de lokale hellige. „Vi er kommet hele den lange vej uden penge," sagde han. „Nu må vi afsted til England, og vi kan ikke svømme over havet." Medlemmerne indsamlede $ 19.50 til Brigham. Det kostede $ 19, at sejle over Atlanten.

I marts sejlede de afsted mod Liverpool i England. Rejsen, der varede en hel måned, var forfærdelig for Brigham. Han var søsyg det meste af tiden, og han kunne intet spise. Han tabte så meget i vægt, at hans fætter, Willard Richards, som hentede ham ved havnen i Liverpool, ikke kunne genkende ham.

I løbet af det næste år gjorde Brigham og hans kolleger et stort stykke arbejde på deres mission. De fik trykt 5000 eksemplarer af Mormons Bog og 3000 salmebøger, de begyndte at udgive det britiske kirkeblad *The Millennial Star*, og de fik omkring 8000 mennesker ind i Kirken.

FUGLERET OG SUKKER TIL MIDDAG

Der var især én vinter, som var svær at komme igennem for familien Young, og i begyndelsen af marts havde de ikke mere mad. John sendte sine to ældste drenge, Phineas og Joseph, ud for at søge arbejde, hvor som helst de kunne få mad som betaling for arbejdet, i form af majs eller hvad som helst andet, mens han beholdt Brigham og Lorenzo derhjemme i hytten hos sig.

John Young havde tappet ahorntræerne på sin gård for sirup, som han kogte om til sukker. Da familien havde opbrugt al deres forråd, sagde han til Brigham, at han ville gå ud og bytte sukkeret for mad. Han sagde: „Briggy, nu bliver du her, og i morgen tidlig går du ud og arbejder hele dagen med at rydde krattet og hugge det du er i stand til. Og Lorenzo, du stakker grenene. Det tager mig hele natten samt dagen i morgen at komme frem og tilbage, men jeg vil være tilbage i overmorgen."

Tidligt næste morgen snørede han sine snesko og lod to små drenge blive tilbage med 300 gram sukker, som de kunne spise på bedst mulig måde, hvorpå han tog sin bylt og gik.

Brigham og Lorenzo arbejdede hele dagen lang, som de havde lovet, at de ville gøre, og ved 4-tiden begyndte de at gå hjemad. På vejen hjem hørte de en rødhals pippe. De standsede og fik omsider øje på en rødhals (en amerikansk art som er større end den europæiske), som sad i en busk 40-50 meter væk. Så sagde Brigham til Lorenzo: „Nu passer du på her, mens jeg løber hjem og henter geværet, og så får vi aftensmad." Derpå vendte han om, løb op til hytten, fik fat i geværet og løb tilbage.

Geværet må have vejet ca 7 kg, men det lykkedes Brigham at sigte mod fuglen. Han tog i aftrækkeren og skød. Drengene løb hen og tog fuglen, plukkede den og gjorde den ren, hvorpå de gik tilbage til hytten og lagde fuglen i en gryde, som de satte over ilden med lidt vand, så de kunne koge den. Derpå tippede de meltønden over, slog den i bunden og greb den smule mel der var på en pande. Det lykkedes dem at få en halv kop mel ud af det. På den måde jævnede de sovsen og fik fugleret og sukker til middag. Den næste aften kom John hjem med majsmel og flæsk, og det lykkedes dem at overleve. □

De erfaringer, som Brigham gjorde på sin mission, forberedte ham til at blive Kirkens leder, da profeten havde lidt martyrdøden. Da Brigham var præsident, førte han de hellige til Salt Lake dalen, og han skabte stabilitet og udvikling i Kirken.

Brigham Young døde den 29. august 1877 af bughindebetændelse. Mens Brigham lå døende, var det som om, at han rettede sit blik mod én i det fjerne hjørne af loftet i værelset. Og han sagde:

„Joseph! Joseph! Joseph!" Det, at han helligede sig evangeliets principper i sine unge år, beredte ham til at blive en stor profet og leder. Hans mål i livet var at kende Herrens vilje og udføre den. □

Denne artikel er bygget over en tale holdt på Brigham Young University af ældste Young (1897-1981), et oldebarn til præsident Brigham Young. Ældste Young var medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum.

John Willard Clawson

BØRNESTJERNEN

ISBN 0107-2145

Juni 1989

Og den, der har tro til at blive helbredt og ikke er bestemt til at dø, skal blive helbredt. Den, der har tro til at se, skal se. Den der har tro til at høre, skal høre. Den lamme, der har tro til at springe, skal springe.

(Lære og pagter 42:48-51)

SKYEN

Christy Monson

Johanna gik ved siden af vogntoget langs med de støvede hjulspor på vej mod vest. „Hvorfor skal jeg gå hele vejen?" mumlede hun for sig selv. Men hun kendte allerede svaret: Vognene var læsset med dyrebare forsyninger, som skulle hjælpe de hellige til at begynde en ny tilværelse i det vestlige Amerika. Der var ikke plads til passagerer.

Den sæk, som Johanna havde bundet om livet slæbte henad jorden, så hun måtte hale op i den. Da mørket faldt på, var hendes sæk fyldt med tørret oksegødning og små pinde til bålet på den kolde prærie. Sensommersolen varmede dejligt på hendes ryg. Så følte hun ikke så stor trang til at beklage sig.

Johanna begyndte at nynne en lille melodi. Hun hørte den blev sunget af en eller anden bagved hende. *Det er denne Barney Biegland! Hvorfor skal han altid abe efter mig!* Johanna vendte sig om og rakte tunge ad ham. Hun var mere sur end nogensinde, så hun glemte at tage sig i agt for, hvor hun gik, og trådte forkert. Hun slog sine knæ og albuer hårdt ned i jorden og begyndte at græde.

Barney bøjede sig ned for at hjælpe hende op.

„Lad mig være!" råbte Johanna, og trak sig bort fra ham.

„Jeg ville bare hjælpe dig."

Scott Greer

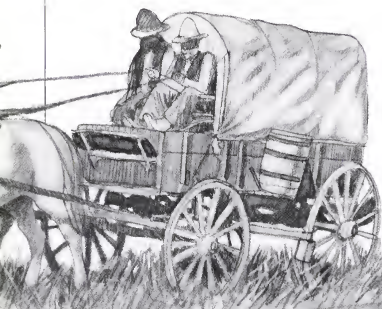
Da Johanna havde rejst sig op, vendte hun sig om og kiggede på den lange række af støvede okser og de overdækkede vogne, som rumlede afsted over den tørre prærie. Mens hun stod og kiggede, kom hun i tanke om det, som kaptajn Rice havde sagt ti dage før i Council Bluffs i Iowa:

„Vi er nødt til at rejse 30 km om dagen for at nå Salt Lake dalen til oktober konferencen, og før vinteren sætter ind." Johanna begyndte atter at gå.

Når solen gik ned i horisonten, blev vognene stillet op i en rundkreds til natten. De unge mænd, som Barney hørte til, blev sat til at passe okserne. De tre køer, som var med i kompagniet, blev malket, og den kostbare mælk blev delt ud til de syge og små børn. Den ene af køerne tilhørte Johannas familie.

Johanna tømte sin sæk ved bålet, hvor hendes mor allerede havde taget det saltede flæsk frem. Johanna hjalp til med at blande mel og vand til en dej. Hun klappede dejen ud til tynde kager og lagde dem på de varme sten omkring bålet. Når kagerne var bagt, tog hun dem af stenene og børstede asken af. De smagte ikke af ret meget, men de var varme.

Johanna tænkte på det bekvemmelige bondehus, som familien var rejst fra i Danmark. Der havde familien haft masser af dejlig mad på det store middagsbord, hvor der også var friskbagt brød. Hun kunne næsten smage smørret og honningen, som dryppede fra en stor skive varmt brød – hun kunne næsten, men ikke helt. Hun fik ondt af sig selv, mens hun spiste det tynde, varme brød.

Men Johanna var alligevel ikke ked af, at sidste dages hellige missionærer havde underviste hendes familie i evangeliet. Hun var heller ikke ked af, at hendes forældre havde besluttet sig til at rejse sammen med de andre sidste dages hellige til dalene i Amerikas vestlige bjerge. Det var et eventyr at rejse til et nyt sted. Men hun hadede disse støvede hjulspor og den kedelige mad. Det, hun hadede mest, var dog at gå – langt over tusind, ja, næsten totusinde kilometer – et skridt ad gangen, dag efter dag.

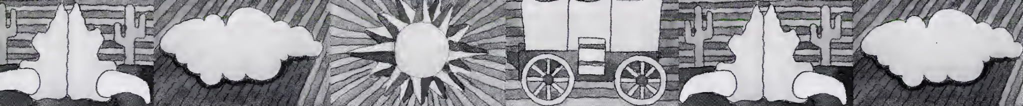
Nu var klokken snart så mange, at de skulle synge aftensang og bede bøn. Kaptajn Rice læste skriftstedet: „Men Herren vandrede foran dem, om dagen i en skystøtte for at vise dem vej" (2 Mosebog 13:21). *Israelitterne havde i det mindste en sky til at lede dem,* tænkte Johanna. Hun sank udmattet sammen i sin seng bagest i vognen.

Johanna vågnede op med et sæt af sin dybe søvn ved gennemtrængende råb. Der var nogen, som råbte: „Brand! Brand!" Hun klædte sig hurtigt på og kiggede ud fra vognens bagende. Det var en præriebrand. Ilden bredte sig hurtigt, og den åd sig igennem græs, buske og alt andet på sin vej. Røgen dækkede hele den vestlige horisont. „Lad sengetøjet blive liggende, jeg skal nok tage mig af det," sagde Johannas mor. „Hjælp din far med at finde oksen og koen."

Dyrene havde græsset længere væk fra lejren, end de plejede, og mændene havde svært ved at få de skræmte dyr tilbage til vognene.

Da Johanna løb ud for at finde sin far, så hun ham langt væk drive oksen afsted. Da hun var på vej hen imod ham, råbte han til hende: „Johanna, få oksen tilbage til lejren. Jeg må ud og lede efter koen. Den er for værdifuld at miste."

Johanna fandt en kæp og prikkede til oksen, for at få den til at gå fremad. Røglugten kom stadig nærmere. Da der drev lidt røg henover dem, standsede den nervøse okse, og selv om Johanna brugte kæppen, ville den ikke gå. Johanna så sig desperat omkring for at få hjælp. Nu kunne hun høre ilden knitre.

Barney gik bagved Johanna med en anden dyreflok. „Træk i rebet på den første okse!" råbte han.

Da Johanna bøjede sig ned for at samle rebet op, blev hun trukket ned i den støvede jord, fordi oksen trådte på hendes nederdel.

„Lad være med at røre dig," befalede Barney, som skyndte sig hen til hende. „Se på oksen. Når jeg får den til at gå, skal du trække dig tilbage." Johanna ventede ængsteligt, mens Barney beroligede oksen og fik den til at tage et skridt frem og væk fra hendes nederdel.

„Skynd dig," sagde Barney, da han havde fået oksen til at gå fremad mod lejren, mens han selv gik tilbage efter sine egne dyr.

Det varede ikke længe før Johannas far var ved siden af hende med koen. Han smilede og trøstede hende. Da de nåede lejren, hørte de, at der blev kaldt sammen til bøn. I bønnekredsen, stak Johanna sin hånd ind i sin mors hånd.

Kaptajnen talte. „Okserne har ingen mulighed for at flygte fra præriebranden, der breder sig hurtigt. Vi må bede Herren om hjælp."

Da alle havde sagt et højt og tydeligt amen, stillede kaptajnen sig op på en vogn og pegede op mod himlen. „Kære søskende, vi er ikke kommet så langt som hertil, for at gå til grunde. Den lille sky dér bliver vores redning."

Johanna kiggede op på den røgfyldte himmel, og så en lille sky, begynde at vokse og vokse. Selv da ilden brændte tværs over sletten, og varmen bølgede op imod skyerne, blev skyen stadig større og tungere af regn. Lynene, der lyste kraftigere end flammerne, oplyste himlen. Ildens knitren buldrede i Johannas ører, og det var som om, at den blev besvaret af tordenskrald.

Den enlige sky blev hurtigt til mange skyer, som allesammen postede regn udover branden under dem. Jorden sydede og dampede. Johanna kiggede op på himlen. Regnen vaskede tårerne og støvet af hendes ansigt.

Skyerne forsvandt, lige så hurtigt som de var kommet, men branden var slukket! Vogntoget var omgivet af den blå præriehimmel. Det var en taknemmelig pionerflok, der atter knælede ned i en kreds ved deres vogne, denne gang for at takke deres Fader i Himlen.

Senere samme formiddag, hoppede Johanna afsted ved siden af vogntoget sammen med de andre børn. Hun kiggede ned på sine mudrede fødder, mens hun soppede rundt i den våde jord. *Dette ville jeg normalt blive sur over*, tænkte hun. Hun smilede og begyndte at nynne en melodi.

Barney kom hen ved siden af hende: „Du lyder så glad," sagde han.

„Tak fordi du hjalp mig med oksen," sagde Johanna genert.

Johanna spekulerede på, om israelitternes børn mon også fik støvede fødder, som hun gjorde, men hun var sikker på, at de var lige så taknemmelige for deres sky, som hun var for den, som vor Fader i Himlen havde sendt dem i dag. ☐

FAMILIENS HJÆLPEKILDER

„Gud har åbenbaret for mig vor absolutte behov for nu at bringe Mormons Bog fremad på en forunderlig måde. I må hjælpe med denne byrde og med denne velsignelse, som han har placeret på hele kirken."

EZRA TAFT BENSON

„Jeg udfordrer dem, der er i forretningslivet og andre erhverv, til at sørge for, at der er eksemplarer af Mormons Bog i deres venteværelser. Jeg udfordrer ejere af kassettebåndoptagere til fra tid til anden at spille kassettebånd med Mormons Bog og lytte til dem hjemme, eller mens man går, jogger eller kører i bil."

EZRA TAFT BENSON

SKRIFTERNE

Mormons Bog
En beretning skrevet af Mormon på plader taget fra Nephis plader. Oversat af Joseph Smith, junior.
Med stift bind
PBCS 0200 DA Kr. 17,00

Bibelen
Anbefales til missionering, personlig studium, og i alle klasser
PBGB 1030 DA Kr. 150,00

Lære og Pagter/Den Kostlige Perle
Med stift bind
PBMI 4019 DA Kr. 25,00

Mormons Bog på kassettebånd
Hele teksten professionelt indtalt på 21 kassettebånd
VVOT 0471 DA Kr. 350,00

MUSIK

SDH-Salmer

Kirkens officielle salmebog. Indhold: Salmer; Alfabetisk indholdsfortegnelse; Emneregister. Beregnet til forsamlingssang, kor, familie, og til individuel brug. Blåt omslag.
PBMU 0100 DA Kr. 40,00

Syng med Mig

Officiel sangbog for børn. Beregnet til brug i Primary; ved særlige programmer, samt til brug for familien i hjemmet.
PBMU 0097 DA Kr. 40,00

FAMILIENS HJÆLPEKILDER

Katalog fra Nordisk Distributions Center
Liste over udvalgte bøger og materialer, som vil være gode i forbindelse med undervisning og studium af evangeliet i hjemmet. Indeholder skrifterne, videokassetter, kassettebånd, musik samt materialer til børn.
MMFD 0111 DA Gratis

Familiehjemmeaften – Idé og håndbog
En håndbog i planlægning af familieaftener. Bogen består af 5 afdelinger: Lektier (bl.a. lektier til særlige lejligheder og helligdage); Gør familieaftenerne til en succes; Lektieideer; Skab en stærk familie; Familieaktiviteter.
PBHT 5197 DA Kr. 25,00

Evangeliske Principper
En håndbog over evangeliets grundprincipper udarbejdet som en hjælp til nye medlemmer. Kan benyttes på flere forskellige måder: som en personlig studievejledning; som håndbog ved familieaftener; til undervisning, når andre materialer ikke er tilgængelige; til forberedelse af taler; som opslagsværk i forbindelse med evangeliske spørgsmål, ved skriftstudium.
PBIC 0245 DA Kr. 25,00

BØRNEBØGER MED HISTORIER HENTET FRA SKRIFTEN

Historier fra Mormons Bog
Hæftet indeholder 25 historier, kort, ordliste samt liste over mennesker og steder.
PBIC 0325 DA Kr. 30,00

Historier fra Lære og Pagter
Hæftet indeholder 64 historier, kort, ordliste samt liste over mennesker og steder.
PBIC 037A DA Kr. 45,00

Historier fra Det Gamle Testamente
Hæftet indeholder 48 historier, kort, ordliste samt liste over mennesker og steder.
PBIC 0336 DA Kr. 35,00

Historier fra Det Nye Testamente
Hæftet indeholder 48 historier, kort, ordliste samt liste over mennesker og steder.
PBIC 0347 DA Kr. 35,00

Alle hæfterne er tegnet og farvelagte. Sproget er på anden- til tredjeklasses læseniveau. Hæfterne er nemme at forstå og er gode hjælpekilder for mindre børn og mange handicappede.

VIDEOKASSETTER

MULTIVIDEO 1
Mormonerne i Skandinavien. 1981. Skildrer dagliglivet for kirkens medlemmer i Danmark. Man ser bl.a. hvorledes de forskellige hjælpeorganisationer og programmer kan bistå familien og dens medlemmer. 28 min. Farver.

Menneskets søgen efter lykke. 1964. Besvarer spørgsmål som: Hvor kom vi fra? Formålet med livet på jorden. Hvor går vi hen efter døden? Der lægges vægt på vigtigheden af familieenhed i Guds plan. 14 min. Farver

Dette er min herlighed. 1973. Lægger vægt på vigtigheden og formålet med det enkelte individ i Guds plan. 14 min. Farver

Gå ud i alverden. 1975 Præsident Kimball gennemgår historien, målet og formålet med kirkens missionering; fortæller hvordan missionærerne forbereder sig, og hvordan moderne opfindelser kan bistå missioneringen. 27 min. Farver

Himlens sluser. 1963. Et historisk drama om åbenbaringen vedrørende tiendeloven. 30 min. Farver. Totale tid: 113 min.
VVVH 9265 DA Kr. 150,00

MULTIVIDEO 2
Den første åbenbaring. 1976. Et portræt af drengen Joseph Smith og hans kamp for at finde sandheden. En levende skildring af det første syn og de instruktioner som Joseph modtog. 15 min. Farver.

Lytter du? 1972. En række episoder der i forskellige situationer demonstrerer svigt i kommunikationen. Derpå vises gunstige resultater af hver enkelt version. Der lægges vægt på, at kommunikation er mere og andet end ord. 21 min. Farver.

En røst fra det fordum Amerika. 1972. Viser mange arkæologiske vidnesbyrd om Mormons Bog i Central- og Sydamerika. 24. min. Farver.

De tre vidner. 1968. Bygget over David Whitmers beretning og vidnesbyrd om Mormons Bog. 28 min. Farver.

Hvor Jesus gik. 1978. En beretning om skriften illustreret med klip fra Det hellige Land i dag, samt skildringer af begivenheder fra Frelserens liv. 26. min. Farver. Totale tid: 114 min.
VVVH 9797 DA Kr. 150,00

Bestil venligst gennem wardets/grenens bibliotekar, som gerne er behjælpelig med yderligere informationer. Bibliotekaren samler bestillingerne og videresender disse samlet til distributions centret. Derved spares unødvendige portoudgifter.

Såfremt man ønsker at bestille direkte fra distributions centret, må det bestilte forudbetales. Hertil skal der lægges Kr. 20,– i porto/gebyr.

Betaling kan ske til vor postgirokonto: 3 12 09 88 eller pr. check.

Afsender

____

____

____

____

Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
3540 Lynge

BØGER

Jesus Kristus
James E. Talmage. Et studium af Messias og hans mission ifølge de gamle og nye skrifter. Indeks
PBMI 4176 DA Kr. 60,00

Et stort og forunderligt værk
LeGrand Richards. Giver et overblik over genoprettelsen, Mormons Bog, samt Kirkens lærdomme. Indeks.
PBMI 0095 DA Kr. 40,00

Det store frafald
James E. Talmage. Giver et overblik over begivenhederne og tilstandene på tidspunktet under frafaldet, der fandt sted fra Det Nye Testamente og indtil genoprettelsen i 1820.
PBMI 0029 DA Kr. 25,00

Et studium af Trosartiklerne
James E. Talmage. Fortæller udførligt om lærdomme og principper i forbindelse med de 13 trosartikler. Indeks.
PBMI 402A DA Kr. 50,00

Præstedømmet i Funktion
Ny bog. Stift bind. En samling af de bedste artikler og korte historier om det Aronske Præstedømme. Taget fra New Era.
PBMA 1033 DA Kr. 35,00

BESTILLINGSFORMULAR

Katalog Nr.	Titel	Antal	Pris	Ialt
PBCS0200DA	Mormons Bog		17,–	
PBGB1030DA	Bibel, indb. i stift blåt bind		150,–	
PBMI4019DA	Lære og Pagter/Den Kostelige Perle		25,–	
VVOT0471DA	Mormons Bog på kassettebånd		350,–	
PBHT5197DA	Familiehjemmeaften – Idé og håndbog		25,–	
PBIC0245DA	Evangeliske Principper		25,–	
PBIC0325DA	Historier fra Mormons Bog		30,–	
PBIC037ADA	Historier fra Lære og Pagter		45,–	
PBIC0336DA	Historier fra Det Gamle Testamente		35,–	
PBIC0347DA	Historier fra Det Nye Testamente		35,–	
PBMU0100DA	SDH-Salmer		40,–	
PBMU0097DA	Syng med Mig		40,–	
VVVH9265DA	Multivideo 1		150,–	
VVVH9797DA	Multivideo 2		150,–	
PBMI4176DA	Jesus Kristus		60,–	
PBMI0095DA	Et stort og forunderligt værk		40,–	
PBMI0029DA	Det store frafald		25,–	
PBMI402ADA	Et studium af Trosartiklerne		50,–	
PBMA1033DA	Præstedømmet i Funktion		35,–	
	Porto/ekspeditionsgebyr			20,–
			Ialt Kr.	

HELLIGÅNDENS GAVER

I den genoprettede kirkes første tid, var der nogle af de hellige som ikke forstod, hvad Helligånden var.

Frelseren fortalte Joseph Smith om Helligånden. Helligånden hjælper Faderen og Frelseren. Helligånden har intet legeme af kød og ben. Han er en ånd. (Se L&P 130:22).

Frelseren sagde til Joseph, at Helligånden hjælper

retfærdige mennesker. Han hjælper Gud med at give dem særlige gaver og talenter. Hver eneste hellig har fået en særlig gave eller evne. Vi skal benytte disse gaver, evner og talenter til at hjælpe hinanden. Frelseren fortalte Joseph Smith, hvad det er for gaver.

Helligånden giver nogle hellige vidnesbyrdets gave. De ved, at Jesus Kristus er Guds Søn. De ved, at han døde for os. Andre hellige har fået den gave, at de tror på vidnesbyrdene om Jesus Kristus.

Nogle hellige har fået evnen til at være ledere. Andre til at lære og til at undervise andre i det, de har lært.

Nogle har fået troens gave, så de kan blive helbredt, når de er syge. Andre har fået evnen til at helbrede syge.

Helligånden har givet nogle hellige evnen til at udføre mirakler. Mirakler er en tilkendegivelse af Guds magt.

Andre hellige har fået evnen til at tale fremmede sprog, som de ikke kender.

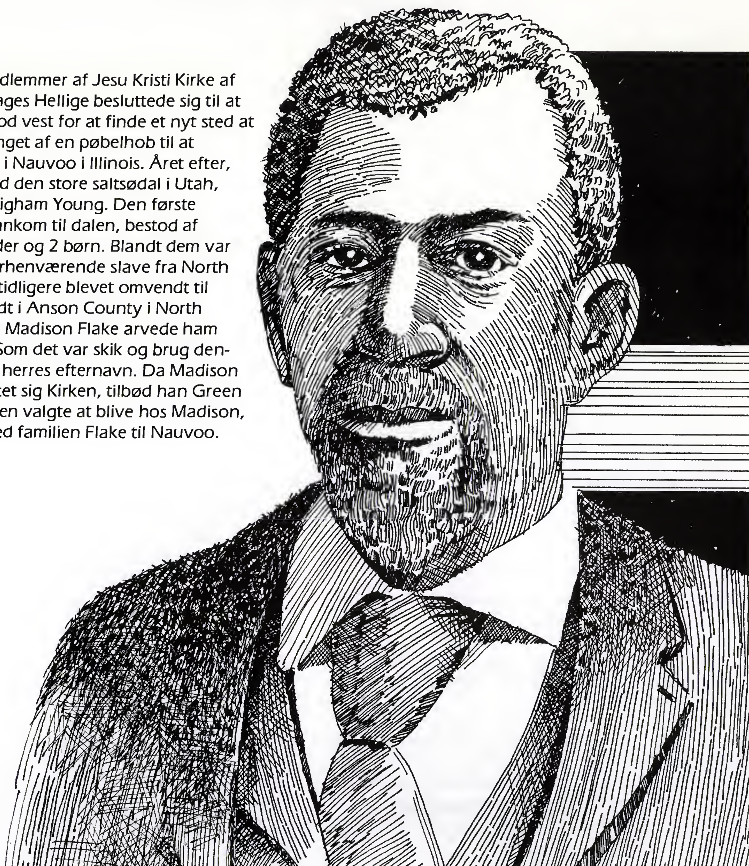
Helligånden giver nogle hellige evnen til at vide, hvad der vil ske, før det sker. Det kaldes profetiens gave. Retfærdige hellige kan have mange gaver og talenter. De må arbejde for at få de gaver, de har brug for. Alle gaverne kommer fra vor himmelske Fader. Vi bør altid takke ham for vore velsignelser. ☐

GREEN FLAKE – EN SORT PIONER

Jane McBride Choate

Mange medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige besluttede sig til at drage mod vest for at finde et nyt sted at bo, da de blev tvunget af en pøbelhob til at forlade deres hjem i Nauvoo i Illinois. Året efter, i 1847, drog de mod den store saltsødal i Utah, under ledelse af Brigham Young. Den første pionerkoloni, der ankom til dalen, bestod af 143 mænd, 3 kvinder og 2 børn. Blandt dem var Green Flake, en forhenværende slave fra North Carolina. Han var tidligere blevet omvendt til Kirken. Han var født i Anson County i North Carolina i 1825, og Madison Flake arvede ham efter sin fars død. Som det var skik og brug dengang fik Green sin herres efternavn. Da Madison Flake havde tilsluttet sig Kirken, tilbød han Green friheden. Men Green valgte at blive hos Madison, og han flyttede med familien Flake til Nauvoo.

Dick Brown

I Nauvoo var Green i kort tid én af profetens private bodyguards.

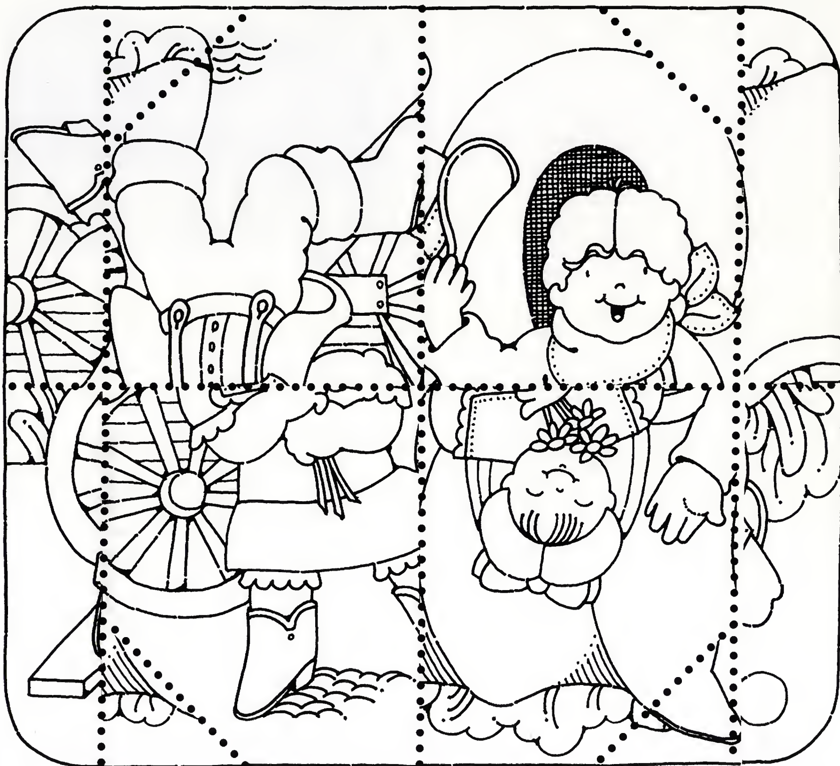
Madison bad Green om at tage med det første vogntog af hellige, for at hjælpe dem med forberedelserne til familien Flakes ankomst, som ville finde sted senere. Livet var svært for alle pionererne. Green viste sig som værende stærk og pålidelig, da den lille gruppe bosatte sig i Winter Quarters i Nebraska, samt da de skulle bane sig vej langs Platte floden til Fort Laramie i Wyoming, og om foråret da de skulle finde vej gennem klippebjergene.

Præsident Young blev syg og fik feber, da de ankom til Echo Canyon, som skar igennem de østlige bjerge ved Wasatch Range, omkring 80 km fra den store saltsø. Han sendte Orson Pratt i forvejen med en gruppe på 42 mand, som han bad om at bygge broer og veje undervejs. Green Flake var med i denne gruppe, som fortsatte og nåede saltsødalen den 21. juli 1847. Han var med den første vogn der kørte gennem Emigration Canyon til den øde dal, som Brigham Young senere kaldte „det forjættede land".

Orson Pratt indviede omgående landet til Herren og velsignede den sæd, som de havde bragt med sig over de 1600 km. Derpå gav han ordre til, at den første sæd skulle såes. Green Flake pløjede jorden og såede sin del af sæden, før han byggede et bjælkehus til familien Flake. Han valgte en grund, hvor familien Flake kunne bo i nærheden af de hellige, som kom fra syd og som var taget mod vest sammen med Mississippi-kompagniet.

Da Madison Flake kom et år senere, fandt han et smukt hus, som var klar til, at familien kunne flytte ind. På dette tidspunkt var Green kun 22 år. Kort efter giftede Green sig med Martha Crosby, og de fik to børn. Da Greens kone døde i 1885, flyttede han til Gray's Lake, i Idaho, i nærheden af sin søn og sin datter. Han kom tilbage til Salt Lake City i 1897, for at deltage i pionerernes jubilæumsfest for at modtage en særlig anerkendelse, fordi han var én af de første pionerer, som kom til dalen. Han døde seks år senere i Gray's Lake i en alder af 78 år. ☐

Julie Young

PIONER-PUSLESPIL

Klip puslebrikkerne ud og saml dem (hvis du synes, kan du lime dem på et stykke kraftigt papir eller karton), og farvelæg derpå pionererne og deres vogne.

Teri Jenks

VORES ÅNDELIGE TEORIER

Som 9-årig var det ikke ualmindeligt for mig at være uenig med min storesøster. Vi havde det som de fleste søskende, og vores uenigheder drejede sig mere om at udfordre og vinde over hinanden end om det emne, vi skændtes om.

Men denne gang var det som om, at det var vigtigt for min intellektuelle selvtillid at jeg fik ret. Vi diskuterede skyerne på himlen og jordens rotation. I geografitimen havde jeg lært, at jorden er i konstant bevægelse, så jeg vidste bare, at det ikke var skyerne, vi så bevæge sig på himlen. Det var jorden, der roterede under dem.

Rob Colvin

Eftersom min søster og jeg ikke kunne blive enige, fremlagde vi problemet for sagkundskaben, vores mor. „Mor, bevæger skyerne sig eller står de stille, mens jorden bevæger sig under dem?" spurgte vi i munden på hinanden, begge lige ivrige efter at høre at vores teori var den rigtige.

Til min søsters fryd og min skuffelse, forklarede vores mor, at selv om jorden hele tiden bevæger sig, så bevæger skyerne sig også, når vinden blæser dem hen over himlen. Min forståelse for de jordiske love var ikke god nok, så jeg måtte ændre tænkemåde. Jeg havde meget at lære.

Femten år senere kunne jeg se, hvor dum jeg havde været. Jeg troede, at jeg kunne basere alt, hvad jeg så i den fysiske verden, på den smule kundskab jeg havde om den, og at mine observationer var nøjagtige. Sådan var det bare, indtil jeg fik ændret min opfattelse ved hjælp af bedre kilder.

Under vores fremgang på det åndelige område drager vi også somme tider umodne slutninger, på baggrund af den delvise kundskab og forståelse vi har om evangeliet. Vi bliver fortvivlede, når en søster bliver lammet efter en ulykke og har små børn, som hun skal opdrage. Vi siger, at der ikke findes nogen retfærdighed i verden, når en spritbilist dræber et uskyldigt menneske.

Efterhånden, som vi lærer formålet med prøvelser og lidelser, ser vi den vækst og styrke, som den tilskadekomne søster får i sin nye måde at leve på. Efterhånden, som vi lærer at forstå frelsesplanen, indser vi, at dersom verden blev renset for ugerninger, ville en klog himmelsk Fader have frataget sine børn den handlefrihed, som han har skænket dem.

Vores åndelige teorier har ofte brug for at blive suppleret og rettet, som det var tilfældet med mine unøjagtige, videnskabelige teorier. Den større viden og forståelse vi søger, får vi, når vi ydmygt i bøn rådfører os med vores åndelige sagkundskab – vor himmelske Fader:

„. . . min nåde skal ledsage jer, så I kan blive mere fuldkomment undervist i evangeliets teori, principper, lære . . . Både om det, der er i himlen, på jorden og under jorden . . ." (se L&P 88:78-79). □

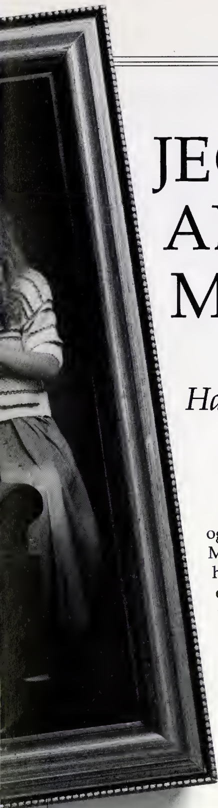

Craig Dimond

Jeg kan ærligt sige, at jeg aldrig rigtigt har haft en far. Selv om han endnu lever, har jeg aldrig haft mulighed for at lære ham at kende.

Erindringerne om min far begrænser sig til en aften, hvor han uventet kom hjem, efter at vi ikke havde set ham i nogen tid, og min mor græd. Det eneste, jeg rigtigt husker om min far, er, at han ikke var der.

Mine følelser for min far endte lidt efter lidt i en komplet forvirring og forfærdelse, når hans opførsel gjorde min mor så syg, at hun måtte på hospitalet. Jeg besøgte hende en dag og forsøgte at trøste hende, og min far kom og besøgte mig. Men på det tidspunkt boede han sammen med en anden dame. På en eller anden måde fik jeg samlet mod til at spørge ham, om han ikke kunne tænke sig at komme tilbage og bo sammen med sin familie igen. Han lo bare nervøst

JEG HAR ALDRIG KENDT MIN FAR

Claude Bernard

Han forlod os. Kunne jeg tilgive ham?

og sagde: „Nej, det er for sent." Man har et utroligt følelsesmæssigt handicap, når man må undvære en far. Selv om min mor hele tiden viste mig sin kærlighed, så følte jeg stadigvæk, at jeg var forrådt. Jeg kunne ikke leve med disse følelser i al evighed.

Den første ændring skete, da jeg tilsluttede mig Kirken. Som medlem af Kirken blev jeg klar over, at jeg måtte finde ud af at tilgive ham af hjertet. Men jeg følte mig stadig forvirret.

Jeg forstod, at jeg skulle tilgive ham, men jeg var ikke rigtigt klar over, hvad jeg skulle tilgive ham for. Jeg havde aldrig hadet ham eller ønsket ham noget ondt. Men jeg var stadig vred på ham. Jeg syntes, at det var synd for ham og var vred over det valg han havde truffet. Selv om min mor ikke var medlem af Kirken, bad hun mig om at bede for ham, om at Herren ville passe på ham. Det kunne jeg ikke – jeg kunne bare ikke.

Efterhånden som jeg lærte mere om evangeliet, var det som om, at det kun gjorde sagen værre. Da jeg lærte om præstedømmets store betydning, om velsignelserne ved at bruge det i tro, blev jeg bedrøvet. Hvorfor havde vi ikke en ansvarlig præstedømmebærer i min familie, som jeg kunne henvende mig til, når jeg havde problemer?

Men der var allerede ved at ske en ændring til det bedre. Som medlem af Kirken begyndte jeg at se på verden og mennesket fra et helt andet synspunkt. Jeg vænnede mig af med mine dårlige vaner og forsøgte at leve på den måde, som Herren ønskede, at jeg skulle. Jeg fandt stor trøst i at bede. Nu kunne jeg omsider indse, at der var én, som jeg kunne betro mine problemer, mine glæder og små sejre. Denne følelse overvældede mig fuldstændig og fik mig til at føle mig betydningsfuld. Jeg vidste at Gud lyttede til mig.

Jeg indså at jeg sandelig har en Fader, og at jeg er hans åndelige søn. Mit hjerte var fyldt ved tanken om, at der var én, som var villig til at give mig en hjælpende hånd, til at støtte og opmuntre mig. Jeg fik en stor gave – fornemmelsen af at høre til et sted. Jeg var ikke alene. Jeg vidste nu at verden bogstavelig talt var fyldt med mine brødre og søstre, og at vi allesammen har den samme Fader. Somme tider så jeg på folk omkring mig og tænkte: Jeg ved noget, som er vidunderligt, og jeg længes efter at dele det med jer. Vi er i familie med hinanden.

Dermed gav Herren mig styrke, fred og tilfredshed. Han fik mig til at se, hvorfor et begreb som *tilgivelse* rummer en så stor kraft. At tænke sig, at Herren havde tilgivet mig for mine synder og de overtrædelser jeg gjorde før min dåb. Og dersom jeg oprigtigt omvender mig, kan jeg til stadighed få tilgivelse. Det stod mig klart, at jeg ikke fortjente dette privilegium, dersom jeg ikke af hjertet tilgav min far. Jeg lærte, trods hans vaner og opførsel, at jeg skulle ære ham og forsøge at finde udvej for at hjælpe ham, fremfor i det stille at dømme ham.

Det har været en lang og hård kamp for mig, og jeg kan ikke sige at jeg er kommet over savnet ved ikke at have den fysiske tilstedeværelse af min jordiske far. Men nu ved jeg, at han har brug for hjælp. Hvis jeg beder, arbejder og er et godt eksempel, så kan jeg måske en dag hjælpe ham til selv at erkende, at han også er en af Guds sønner. □

De bringer evangeliet ud til deres eget folk

Marvin K. Gardner

Ældste David Antonio Parada og ældste Sergio Saavedra drejer om hjørnet og begynder at arbejde i den næste gade, et sted i San Salvadors travle omegn. Børnene driller hinanden. En hund gø'r. Kvinder og piger går forbi med tunge byrder af fødevarer og vasketøj på hovedet.

Ældste David Antonio Parada, El Salvador, ældste José Arcía, Panama, og ældste Sergio Saavedra, Mexico, er blot tre af den voksende hær af lokalmissionærer rundt omkring i verden. Nye templer og missionærtræningscentre er med til at forberede dem til arbejdet, og de fleste modtager tillige støtte og hjælp fra deres familie.

Lokalmissionærerne i Mexico, Centralamerika og rundt omkring i verden, opfylder en profetisk åbenbaring.

Templet i Mexico City og missionærernes træningscenter, foruden andre fotografier, taget af forfatteren.

Radioprogrammer indstillet på forskellige stationer lyder fra de åbne vinduer, hver især spiller de hurtige, latinske rytmer.

Netop som ældsterne når hen til det røde hus, ankommer et *novio* (forlovet par) fra den modsatte retning til deres aftalte møde. De inviterer missionærerne med indenfor i deres hus og arrangerer stolene i en rundkreds. Efter bønnen forsvinder pigen ind i et andet værelse og kommer tilbage med sin Mormons Bog.

„Har I bedt?" spørger ældste Parada. Pigen nikker. „Har I læst i Mormons Bog?" Ja, de har læst det, som de fik til opgave i 3 Nephi 11. „Pragtfuldt! Bliv ved med at læse og bede om forståelse, og I vil få at vide, at det er sandt, ved Helligåndens kraft."

Lektien handler om frelsesplanen. Ældste Parada skiller sin kuglepen ad. „Vore legemer er som det yderste af denne kuglepen," siger han, „og vore ånder er som det indvendige af den, det som er fyldt med blæk." Han benytter dette som et enkelt eksempel til at forklare om døden og opstandelsen. Når pigen stiller et spørgsmål, svarer ældste Parada med et skriftsted fra sine velafmærkede skrifter.

Nu er det ældste Saavedras tur til at undervise. Det virker som om, at begge missionærerne føler sig helt hjemme her. De er ikke hæmmet hverken af sproglige eller kulturelle forskelle. Pigens mor, som har været udenfor for at vaske tøj, kommer ind og hører noget af samtalen. En hane udenfor begynder at gale, og et par kyllinger går forbi den åbne dør. En let brise kommer ind fra det åbne vindue og får gardinet, der tjener som dør til det bageste værelse, til at vifte. Men samtalen fortsætter let og ubesværet. Da missionærerne belaver sig på at gå, smiler moderen og kommer hen og giver dem hånden. Hun siger, at hun måske vil følges med *novios* i kirke i morgen.

Vi kan være selvforsynende

Ældste Parada (fra El Salvador) og ældste Saavedra (fra Mexico) er blot to af de tusindvis af missionærer, der har efterkommet den kaldelse fra præsident Spencer W. Kimball, som han udstedte i 1974, om at landene skulle „forsyne sig selv med missionærer", og ydermere sørge for „langt flere missionærer end de selv har brug for", så de kan hjælpe til i andre dele af verden. (Se *Den danske Stjerne*, november 1974).

Siden da er der sket meget i Mexico og Centralamerika som opfyldelse af denne åbenbaring. Da præsident Kimball gav denne udfordring i 1974, var det kun 25% af missionærerne i Mexico, der var mexicanere. I 1988 var 95% af missionærerne indfødte. I El Salvador er 100% af missionærerne fra Centralamerika. Alle er fra *Salvador* på nær seks, der kommer fra nabolandene.

Men procentdelen er ikke lige høj i alle områder. I San José mission i Costa Rica er den stadig 50–50. „Jeg ville ønske, at den var 100% latinamerikansk," siger missionspræsident Mervyn Arnold. „Og det bliver den måske også en dag."

Men eksemplet er sat, og tendensen er voksende. I 1987 var mere end 1300 mænd og kvinder fra Mexico og Centralamerika ude i missionsmarken. Med det stigende antal lokalmissionærer er antallet af missioner også steget. I 1974 var der kun fem missioner i Mexico, i 1988 var der fjorten. Og antallet af dåb stiger fortsat. Alene i Monterrey mission i Mexico blev der på en måned i 1987 døbt 475. Antallet af omvendte, som blev døbt i Mexico og Centralamerika, nåede op på 40.000 sidste år.

Lokalmissionærer har nogle åbenlyse fordele. De kender i reglen folket bedre, fordi der ikke er sproglige eller kulturelle barrierer.

I nogle tilfælde er der lovmæssige eller politiske begrænsninger for, hvor mange amerikanske missionærer der må komme ind i landet. I andre tilfælde kan latinamerikanske missionærer arbejde på steder, hvortil det ville være uklogt eller umuligt at sende udlændinge.

El Salvador er et godt eksempel på dette. I 1980 blev missionen lukket, fordi der var politiske problemer i landet. Missionærerne, hvoraf mange kom fra USA, blev sendt andre steder hen. Missionen blev genåbnet i 1984, men der kom ingen missionærer fra USA. Lokale ældster og søstre arbejder dér uden problemer.

„Vi forsøger at være selvforsynende," siger missionspræsident Franklin Henriquez, som selv er fra *Salvador*. „De lokale stave sender os alle dem, vi har brug for i øjeblikket. Og vi har også missionærer fra *Salvador*, som arbejder i Guatemala, Honduras og Costa Rica."

Eksempler på pionerbrødre

Hans jakkesæt er splinternyt. Det samme er hans hvide skjorte. Ældste Enrique Hernandéz er på vej til lufthavnen for at flyve fra San José i Costa Rica til missionærernes træningscenter (MTC) i Guatemala City.

Tretten dage efter vil han vende tilbage til Costa Rica og udføre sin mission.

Hvorfor er det missionærerne – og ikke ældstens familie, der følger ham til lufthavnen? „Mine forældre er ikke medlemmer af kirken," siger han. „Og de er for fattige til at kunne følge mig hele vejen til lufthavnen. Jeg vækkede hele familien her til morgen for at sige farvel til dem allesammen, før jeg tog afsted."

Han forklarer, at hans far, som er 64 år gammel og arbejdsløs, ikke ønskede at han skulle tage afsted. Kun Enrique og hans søster havde haft arbejde, så de kunne forsørge familien på syv medlemmer. Nu, hvor han er væk, vil de mangle hans indtægt.

„Det var hårdt at forlade dem her til morgen," siger han. „Jeg spekulerer på, hvordan de mon skal kunne klare sig uden mig. Jeg håber, at Herren vil velsigne dem."

Han sidder i dybe tanker, mens vognen kører afsted mod lufthavnen. „Jeg henter styrke ved mine pionerbrødres eksempel," siger han. De forlod deres familier, ofte under elendige forhold, for at tjene Herren som missionærer. „Hvis de kunne gøre det, så kan jeg også!"

Der ankommer nye missionærer som ældste Hernández til MTC i Mexico og Guatemala hver anden uge. De fleste af dem må afbryde deres skoleuddannelse eller arbejde. Nogle opgiver et stipendiat eller forlader gode stillinger. Nogle ankommer med deres families velsignelse, andre får ingen støtte eller opmuntring hjemmefra. De fleste kommer fra beskedne økonomiske forhold, og selv om missionæromkostningerne bliver stadig mindre, fordi medlemmerne sørger for visse måltider, så er det alligevel en kamp for de fleste missionærer at betale selv en tredjedel af deres månedsudgifter. Og det er ikke ualmindeligt, at en familie har mere end ét barn på mission på samme tid.

I en gruppe for nylig havde de nye missionærer gennemsnitligt kun været medlemmer af kirken i fem år. Kun 15% var født ind i kirken. 25% havde været medlemmer i mindre end to år og ca. 40 procent havde forældre, der ikke var medlemmer.

„Han kan komme ind steder, hvor vi ikke kan komme ind!"

„Tak fordi I hjalp mig med at reparere min vandhane."

Ældste José Arcía ler: „Åh, søster, vi var ikke til stor hjælp." Under deres sidste besøg havde damens 8-årige søn ødelagt vandhanen i forhaven, og vandet fossede ud på fortovet. En time efter var den repareret med kirkemedlemmernes hjælp. Hver gang drengen i dag abstraherer fra lektien, stiller ældste Arcía ham blot et let spørgsmål og lirker ham tilbage på sporet.

Lektien gør stort indtryk på moderen, som er skilt fra sin mand. Ældste Arcía og hans kammerat underviser meget fintfølende og opfordrer hende til at elske Gud og sin næste, og til at adlyde kyskhedsloven og visdomsordet. „Når missionærerne er væk om tyve år, vil du så stadig efterleve disse bud?" spørger han.

„Naturligvis vil jeg det," svarer hun. Hun skal døbes om to uger.

Når man iagttager ældste Arcía, skulle man tro, at han havde mange års erfaring i kirken. Men faktisk kom denne 24-årige missionær fra Panama til MTC tretten dage før 1-årsdagen for sin dåb.

Senere sagde en missionspræsidents rådgiver fra USA om ældste Arcía arbejde i Costa Ricas mission: „Præsidenten sender ham til områder, hvor arbejdet ikke går så godt. Overalt hvor ældste Arcía kommer, smitter hans begejstring, han giver en masse lektier og døber mange. Han har noget, som udlændinge ikke har. Han kan komme ind steder, hvor de ikke kan komme!"

Et vidunderligt sted at arbejde

Det var haglvejr og storm i Monterrey i Mexico sidste nat, og denne morgen var de støvede veje, uden

asfalt, omdannet til floder af mudder. Søster Miriam Sosa og søster Laura Alcala hiver deres sweaters og frakker frem. (Det er ikke *altid* solskinsvejr her!) Deres solide sko, som de havde på, har før gået på mudrede veje.

Man skulle tro, at disse to har kendt hinanden hele livet. Nu er de helt sikkert de bedste veninder. Glæden lyser ud af øjnene på dem begge, og de taler begejstret med hinanden. De er begge to tredje generations sidste dages hellige. Begge har fædre, som har været stavspræsidenter samt brødre, der for nylig har været på mission.

Det vigtigste er dog, at de begge er opfyldt af missionærånden i arbejdet. Selv om mange måske vil sige, at det er hårdt at give 15 lektier her om ugen, så har de mere end én gang givet over 65 lektier på en uge.

„Den eneste måde, det kan gøres på, er at hellige sig arbejdet," siger søster Sosa. Hendes ydmyghed er ægte. „Vi har sat al vor lid til Herren."

„Og vi elsker virkelig de mennesker, vi underviser," tilføjer søster Alcala. „Vi ønsker at dele, det vi har, med alle mennesker."

I de otte måneder, hvor søster Sosa har været på mission, har hun fået døbt 55 mennesker. De fleste er hele familier, som nu forbereder sig til at komme i templet. De vil få endnu 10 døbt i denne weekend.

Alt imens søstrene strider og glider gennem de mudrede gader denne formiddag, spøger de med, hvorvidt de vil sidde fast eller om de vil falde. Men de gør ingen af delene; de fortsætter i et sikkert og hurtigt tempo. De banker på døren til et lille hus. Forældrene er ikke hjemme, men bedstefar er der med sine tre børnebørn – alle piger. En nøgen pære oplyser værelset. Den tandløse bedstefar, som er blind på det ene øje, beklager sig over smerter i sin arm. Han har en masse at fortælle, men han lytter også. Det ældste barnebarn har den yngste på skødet. Hun og den mellemste søster lytter opmærksomt, læser skriftsteder og besvarer spørgsmålene rigtigt. Til sidst beder én af pigerne en bøn, og missionærerne går igen, men de lover at komme tilbage, når forældrene er hjemme.

Mere mudder. Nu går de over en mark, mens de synger „Jeg er Guds kære barn." Næste gang de gør holdt, giver de endnu en lektie. Bagefter siger moderen, at hun syntes godt om lektien. „Det er Guds ånd, der vidner i dit hjerte om, at disse ting er sande," siger søster Alcala. Familien lover at komme i kirke om søndagen.

Da missionærsøstrene er tilbage på vejen, giver de udtryk for deres fryd og glæde. Idet de runder endnu et mudret hjørne, udbryder søster Sosa: „Det er det mest vidunderlige sted at arbejde!"

„Hun har et problem"

Søster Penaloza ville gerne på mission. År efter år fortalte hun sin biskop om sit ønske, men hun blev aldrig kaldet. Til sidst trængte hun sig på missionspræsidentens rådgivere og satte dem ind i sin situation. De ringede til præsidenten.

„Denne søster ønsker at komme på mission, men hun har ét problem."

„Hvad er det?"

„Hendes alder. Hun er 103 år!"

Præsident Enrique Moreno interviewede hende og kaldte hende på en 2-måneders „sommermission" i Puebla, ca. 2 timer fra hendes hjem. Hun fik en kammerat, som var en stærk og dygtig søster. Wardets

Alt imens missionærerne bringer det gengivne evangeliums budskab ud og får hele familier ind i Kirken, opdager de, at de selv og deres kære bliver styrket. F.eks. da søster Blanca Emilia Gramajo fra Quetzaltenango i Guatemala var på mission i Costa Rica, tilsluttede begge hendes forældre sig Kirken.

Nederst: Alderen er ingen hindring for dem, der ønsker at tjene. Søster Juanita Penaloza fra Mexico blev kaldet på en „sommermission", da hun var 103 år.

medlemmer på dette sted elskede søster Penaloza og var ivrige efter at få hende til at undervise deres venner. „Hun var til stor velsignelse for arbejdet," siger præsident Moreno. „Hun var en stærk motivation for både medlemmer og missionærer."

„Jeg er lykkelig. Hasta mañana!"

Ældste Eduardo López og hans kammerat tog fejl af adressen i omegnen af Monterrey for en måned siden. De ledte efter en anden, men de blev, da familien Mendozas viste interesse for deres budskab. Søster Mendoza indrømmede, at hun var blevet døbt 10 år før, men at hun aldrig blev aktiv, fordi hun savnede støtte fra sin mand. Nu var hendes mand parat til at lytte, og han og ægteparrets to børn blev døbt.

Deres nabo, Señnora Hernandéz, kom ind under én af lektierne. Hun og hendes mand blev døbt sammen med to af deres børn. En anden nabo, Señnora López, hørte hvad der gik for sig, og hun, hendes fem børn og en niece blev døbt. Det er lige før, at hendes mand også bliver døbt. Fordi ældste López tog fejl af adressen og bankede på den forkerte dør, har han og hans kammerat fået døbt 14 mennesker indtil nu – alle inden for en måned – og der følger flere efter.

Her i formiddag, mindre end en uge efter den seneste dåb, besøger ældsterne familien Hernandéz. Bror Hernández sidder på sofaen med sin arm om ældste López' skulder. „Vi elsker disse missionærer, som var de vore egne sønner," siger han. Han var arbejdsløs, da han mødte ældsterne, men de fastede og bad sammen, og allerede ugen efter fik han arbejde i et oliefirma.

Mens de snakker sammen, kommer andre af familiens medlemmer til og fylder den lille stue. Alt imens de hilser på hinanden med omfavnelser og latter, begynder én af dem at tælle, hvor mange der er blevet døbt. Hver gang, der kommer én mere ind i stuen, stiger humøret: „Han er også døbt!" De spøger om at få resten af nabolaget døbt og taler om at rejse til templet sammen om et år.

Ældste López og hans kammerat behøver sjældent at banke på døre. De hilser på folk på gaden og det ender gerne med en lektie. De ser en mand, der sidder og læser avis foran sit hus, og inden længe er de i gang med at undervise ham i evangeliet. De bemærker en mand, der er ved at vaske sin bil, og fortæller ham om Kirken. De møder en dame og et barn hjemme hos et mindre aktivt medlem og underviser dem på stedet.

„I sidste uge døbte vi en familie på syv, fordi vi havde gjort os til venner med børnene på gaden. Det er meget lettere at nå ind til forældrene, når børnene kommer til døren og råber: ‚Hej, ældster!'

Når vi kommer hjem om aftenen er jeg udmattet, og mange af beretningerne i min dagbog bliver korte. Jeg skriver måske noget lignende dette: ‚Jeg er meget træt. Det har været en pragtfuld dag. Vi fandt en familie, der var modtagelig for evangeliet. Vi gav 12 lektier. Jeg er lykkelig!' "

„Jeg har lært noget på min mission"

Det er blevet sent. Mødehuset er tomt og mørkt. Men lyset på stavspræsidentens kontor brænder endnu. Præsident Adolfo Ibarra i Morelos stav i Monterrey er kun 23 år. Den ene rådgiver er 31 og den anden 25. Alle har været missionærer.

Hvad har de fx lært på deres mission? „At kende Jesus Kristus bedre," svarer præsident Ibarra, „at tjene, holde af mennesker, at nå ind til folks hjerter." Han har også lært om lederskab. „Da jeg blev kaldet til at være distriktsleder, havde jeg aldrig afholdt et interview før. Det første jeg afholdt varede ca. tre timer!" siger han og smiler. „Men jeg lærte hurtigt."

Adolfo Reyes, der er førsterådgiver, blev døbt, da han var 20 år. Året efter var han missionær og virkede som zoneleder i 18 måneder. „I vores stavsstillinger betjener vi vores medmennesker nøjagtigt på samme måde, som vi gjorde på mission," siger han. „Vores opgaver er lidt anderledes nu, men vi giver stadig vor tid til Herren."

„Jeg er omvendt til kirken," siger andenrådgiveren, Pablo Moreno. „Alt, hvad jeg ved om Herren og hans kirke, har jeg lært på min mission."

Der er for tiden 29 missionærer, som er kaldet fra denne stav. Præsident Ibarra har set store velsignelser komme til familier som har unge på mission. Medlemmer har fået deres forældre, som ikke var medlemmer, døbt. Mindre aktive forældre er kommet tilbage til Kirken og har været i templet. Yngre søskende er blevet opmuntret til at tage på mission. Familier er blevet velsignet med større sammenhold og bedre helbred. Og de fleste af de hjemvendte missionærer bliver gift i templet.

„Når missionærer bliver afløst, får de omgående en kaldelse," siger præsident Ibarra. „En måned før en af

vores søstre kom hjem, gjorde vi hendes navn parat til at hun kunne virke som rådgiver til stavspræsidentskabet for Unge Piger. Da jeg kom hjem fra lufthavnen efter min mission, opdagede jeg, at jeg var den nye assistent til stavspræsidenten."

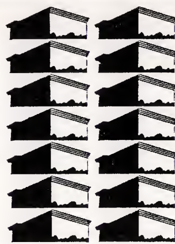
„Og jeg blev kaldet som medlem af højrådet, under interviewet ved min afløsning!" siger præsident Moreno. „Der var ingen tid til at hvile," ler han. „Det er der aldrig."

Rundt om hjørnet

Ældste Parada og ældste Saavedra siger farvel til *novios* og går ud på gaden igen. „Det er så dejligt at se dette par ældster samarbejde," kommenterer deres missionspræsident senere. Ældste Parada kommer fra et meget beskedent hjem, han er søn af en markarbejder. Hans juniorkammerat, ældste Saavedra, er søn af en mexicansk konsul i El Salvador. Den ene har arbejdet i markerne i flere år for at spare op til sin mission; den anden efterlod sig biler og stereoanlæg. Nu er de missionærkammerater – ydmyge, tillidsfulde og dygtige til at udtrykke sig.

De krydser en bjergkløft på en svingende gangbro, går rundt om hjørnet og begynder på den næste gade, et andet sted i omegnen af San Salvador. □

FLERE LOKALMISSIONÆRER VERDEN OVER

Det stigende antal lokalmissionærer i Mexico og Centralamerika er smittet af på andre områder i verden. I løbet af de sidste 10 år er antallet næsten tredoblet – fra 3.850 til 10.608. Næsten en tredjedel af fuldtidsmissionærerne, som for tiden arbejder uden for USA, er ikke fra USA, men kommer fra 71 lande og 6 territorier.

Desuden er antallet af missionærtræningscentre steget. I de sidste ti år er antallet steget fra et (i Provo, Utah) til fjorten. Der findes nu MTC'er i Argentina, Brasilien, Chile, England, Guatemala, Japan, Korea, Mexico, New Zealand, Peru, Filippinerne, Samoa og Tonga. Alle disse centre ligger i nærheden af templer, hvilket gør det muligt for missionærer fra fjernereliggende områder at blive undervist, at administrere og at modtage templets velsignelser lokalt, før de begynder at missionere. □

Ældste Enrique Hernandéz og Carlos Reyes, der begge kommer fra San José i Costa Rica, mødtes på vejen til missionærernes træningscenter i Guatemala City, som er et af de mange træningscentre rundt omkring i verden.

BESØGSLÆRERINDEBUDSKAB

VÆR DA I FULDKOMNE

Formål: At opmuntre søstrene til at forsøge at blive fuldkomne.

Kristus befalede sine disciple, at de skulle være fuldkomne som han og hans Fader. (Se Mattæus 5:48; 3 Nephi 12:48). Men denne befaling kan godt virke overvældende. Nogle kirkemedlemmer mister modet. Andre bliver så bekymrede for, om de nu også opnår at blive fuldkomne, at de forsøger at forherlige sig selv fremfor at finde muligheder for at tjene andre.

Moroni sagde: „Kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham, og fornægt jer selv alt, hvad der er ugudeligt . . . (elsk) Gud af hele jeres magt, sind og styrke, . . . at I gennem hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus." (Moroni 10:32).

Hvis vi elsker og tjener Herren samt holder hans bud, så vil det være muligt for os at blive „fuldkomne i Kristus". Vi vil føle fred og styrke, selv under vanskeligheder og hjertesorger. Vores byrder vil blive lettere at bære, og vi vil også bedre kunne hjælpe andre til at bære deres byrder. (Se Galaterne 6:2; Mosiah 18:8-10; 24:14-15; Alma 33:23).

I profeten Joseph Smiths eksempel kan vi finde trøst i vores anstrengelser for at blive fuldkomne. Herren gav ham engang dette råd: „Gå ikke hurtigere frem og arbejd ikke mere . . . end dine kræfter og evner tillader dig." (L&P 10:4). Og ligesom med Joseph Smith kræves det heller ikke af os, at vi gør mere, end vi har kræfter og evner til. Ej heller at vi bliver fuldkomne i alting lige med det samme. „Vi skal være fuldkomne for at blive frelst i det celestiale rige," sagde ældste Bruce R. McConkie. „Men ingen bliver fuldkommen i dette liv. Kun Herren, Jesus, opnåede dette, og han havde en fordel, som ingen af os har. Han var Guds Søn . . . Det er en proces at blive fuldkommen i Kristus." (*1976 Devotional Speeches of the Year,* s. 399-400. Brigham Young University Press, Provo, 1977).

Nogle mennesker i et ward lærte om denne proces, da de accepterede biskoppens udfordring til at „leve fuldkomment en dag". En ung mand opdagede, at dersom han begyndte dagen med at læse i skrifterne, hjalp det ham til en lysere dag. („Udfordring til en fuldkommen dag", *Stjernen,* april 1989).

Fuldkommenhed opnås lidt efter lidt med Herrens hjælp. „I dag begynder vi at holde budene," sagde ældste McConkie, „og i morgen overholder vi lidt flere af dem. Vi går fra nåde til nåde op ad stigens trin, og således forbedrer vi os og fuldkommengør vore sjæle." (*1976 Devotional Speeches of the Year,* s. 400). Det er vores udfordring at begynde i dag. ☐

Forslag til besøgslærerinderne

1. Læs 2 Nephi 31:19-20 og tal om, hvad I kan lære om den proces, det er at blive fuldkommen.
2. Giv et eksempel på, hvordan I har lært at efterleve et bud mere fuldkomment, og bed den søster, I besøger, om at gøre det samme.

(Se *Familieaften, Idé- og håndbog,* s. 8-23 og s. 59-77, hvor der er lektier vedrørende dette emne).

EN VINDER IGEN

Kendra Kasl Phair

Det var som om, at der der pludselig blev dyb tavshed blandt tilskuerne, da de rettede hele deres opmærksomhed mod gymnastikgulvet. De syntes allesammen at kigge på den samme pige – hende, der tidligere havde tiltrukket sig alles opmærksomhed i en konkurrence på balancebom. Denne gang svingede hun i forskudt barre.

Pigen hed Diane Ellingson, en typisk 15-årig gymnast med en slank krop og sit lyse hår sat i en hestehale. Men det var som om, at tilskuerne mente, at hun havde andet og mere end et godt udseende.

De har måske lagt mærke til hende, på grund af den selvsikre måde hun udførte sine gulvøvelser på. Det kunne også være de flotte sving og vendinger, hun udførte i den forskudte barre, der gjorde det, eller måske hendes lette og elegante hop over plinten, men det var formodentlig først og fremmest på grund af hendes ægte kærlighed til tilskuerne. De kunne mærke det, når hun sendte dem sit charmerende smil ved afslutningen af en perfekt øvelse.

Selv når hendes præstationer ikke var helt så perfekte, var der naturligvis stadig noget særligt ved hendes smil. Selv da hun gled og havnede fladt ned på ansigtet ved afslutningen af en øvelse, mens hun blev filmet til tv, smilede hun og vinkede til tilskuerne, indtil de klappede. Da hun fyldte atten år under en konkurrence, fortalte hun dommerne, at hun havde fødselsdag, så de ville bede tilskuerne om at synge „Happy Birthday" for hende. „Jeg var ikke flov," siger Diane. „Jeg ville have ladet dem synge to gange, blot for at tiltrække mig deres opmærksomhed."

Selv som barn elskede Diane at optræde for et publikum. Da hun var 9-10 år, kom hun ikke hjem fra skole til tiden, så hendes far måtte ud og søge efter hende. Han fandt hende omringet af en børneflok, mens hun for sjov underholdt dem med sine akrobatspring.

Dianes søster, Marie, ler ved tanken om Diane, der optrådte som barn. „Hvis du ser vores familiealbum, står hun altid i forgrunden. Hun skulle altid vise sig. Når min far ville fotografere andre, kom Diane altid med på billedet på én eller anden måde."

Ønsket om at optræde passede fint med gymnastikken, som var en ting, Diane har elsket hele sit liv. Det var svært for hende at overbevise sine forældre om, at det var godt for hende at gøre gymnastik, og selv dengang var det ikke nok for hende.

„Der var syv børn i vores familie, og der var ikke råd til at betale for at Diane kunne gå til undervisning. Hun

Der var en dag, hvor jeg var meget langt nede. Jeg syntes bare ikke, at jeg kunne bære det mere," siger Diane. Hun bad om en præstedømmets velsignelse. Hun vidste, at kraften til at helbrede var til stede, „men jeg ønskede kun at blive helbredt, hvis det var vor himmelske Faders vilje. Jeg fik denne velsignelse og følte den dejligste fred.

Philip Shurtleff

gik selv hen og sagde til gymnastiklæreren, at hun var parat til at gøre hvad som helst for at få undervisning. Så hun gjorde rent i gymnastiksalen efter øvelserne – hun støvsugede måtter, gjorde rent i brusekabinerne osv., som betaling for undervisningen," siger Marie.

Dianes kærlighed til at være i rampelyset kom hurtigt til at passe ind i hendes gymnastiske evner, og det blev en vinder-kombination. Hun begyndte at træne, da hun var fjorten et halvt år, temmelig sent for en konkurrencegymnast, men i løbet af et år konkurrerede hun mod de bedste i landet. Hun var med i Junior Olympic National Champion i gymnasiet, og senere var hun den førende på University of Utahs kvinde gymnastikhold, da de vandt deres første landskamp.

Da hun ikke længere kunne deltage i universitetets konkurrencer, besluttede hun sig til at deltage i en professionel landsturné. Diane vidste, at hendes gymnastikkarriere var ved at være forbi, men hun ville gerne bevare spændingen ved at være i rampelyset og morskaben ved at dyrke sporten, så længe som hun kunne.

Under træningen til turneen gjorde Diane sine øvelser på plinten, sådan som hun havde gjort det tusindvis af gange. Hun løb hen mod plinten, som hun altid gjorde, hun hoppede på springbrædtet som altid og fløj over plinten – nøjagtigt som hun plejede. Men denne gang gik det anderledes. Denne gang drejede hun sin krop lidt for meget. Hun landede på gulvet med en brækket hals. Efter ulykken lå hun på hospitalet i næsten et halvt år, og hun skulle sidde i kørestol resten af sit liv.

Det skete den 15. december 1981. Diane tilbragte julen og de næste fem måneder på hospitalet, idet hun forsøgte at forestille sig sit liv uden gymnastik. Det var svært for Diane at vænne sig til dette efter så mange år med sin elskede sport.

„Jeg hadede at ligge på hospitalet, og jeg følte det, som om jeg var i fængsel," siger Diane. I en måned ud af de fem, hvor hun lå på hospitalet, lå hun i stræk, og kunne overhovedet ikke bevæge sig. Hun kunne kun skifte stilling, når sygeplejerskerne kom og vendte hende et par centimeter hver anden time. Diane havde ingen idé om, at hun skulle blive på hospitalet i så lang tid. „Lige da jeg kom til skade, troede jeg faktisk helt sikkert på, at jeg ville være tilbage på turneen i løbet af en måned. Jeg tænkte: ‚Hvis jeg har tilstrækkelig tro og tillid til Gud og mig selv, så skal jeg nok blive rask.' Det vidste jeg bare."

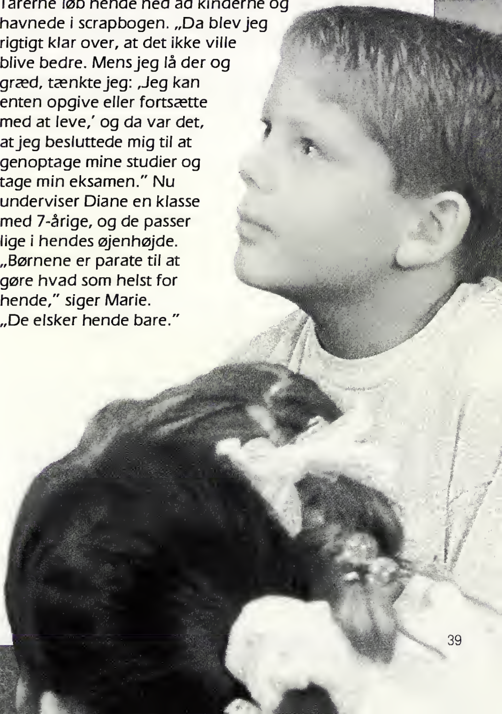
Det var nu ikke helt så nemt at komme over uheldet, og det var som om, det blev værre og værre. „Jeg var en forfærdelig patient," siger Diane. „Jeg var helt elendig, mens jeg var på hospitalet, fordi jeg var så rastløs. Jeg var virkelig meget utålmodig over for folk."

Efterhånden nåede Diane et vendepunkt. „Der var en dag, hvor jeg var meget langt nede. Jeg syntes bare ikke, at jeg kunne bære det mere," siger Diane. Hun bad om en præstedømmets velsignelse.

Hun vidste, at kraften til at helbrede var til stede, „men jeg ønskede kun at blive helbredt, hvis det var vor himmelske Faders vilje. Jeg fik denne velsignelse og følte den dejligste fred. Det var som om, at jeg vidste, at uanset hvad der skete, så ville det være i orden. Hvis jeg ikke kunne gå ud fra hospitalet, så ville der være en grund til det. Jeg vidste, at jeg altid havde forsøgt at gøre mit bedste for at efterleve evangeliet, og gøre som jeg skulle, så hvis nogen var værdig til denne velsignelse, så var jeg det. Men fra det tidspunkt blev jeg et helt andet menneske. Jeg havde fundet fuldkommen trøst."

Den største hjælp til at hun kunne blive rask var ironisk nok hendes gymnastik. „Jeg ved ikke, om jeg kunne være kommet op igen, hvis jeg ikke havde gjort den megen gymnastik," siger hun. „Jeg fik en masse alvorlige skader, som gymnast, som jeg måtte slås med. Det gik altid op og ned, op og ned i gymnastikken, og dette var bare endnu en nedtur, som jeg måtte op fra igen. Gymnastikken lærte mig at komme op igen, så jeg igen kunne blive en vinder."

En dag gik det for alvor op for Diane, at hun aldrig kom til at gå mere, og da traf hun den beslutning, at hun ville begynde at læse igen og tage sin eksamen. Hun lå i sin seng med alle sine scrapbøger, fyldt med souvenirs og billeder af sine præstationer. Tårerne løb hende ned ad kinderne og havnede i scrapbogen. „Da blev jeg rigtigt klar over, at det ikke ville blive bedre. Mens jeg lå der og græd, tænkte jeg: ‚Jeg kan enten opgive eller fortsætte med at leve,' og da var det, at jeg besluttede mig til at genoptage mine studier og tage min eksamen." Nu underviser Diane en klasse med 7-årige, og de passer lige i hendes øjenhøjde. „Børnene er parate til at gøre hvad som helst for hende," siger Marie. „De elsker hende bare."

Photography by Philip Shurtleff

Hendes elever er ikke hendes eneste fans. Diane holder også taler ved firesides for teenagere, som lytter opmærksomt, når hun fortæller sin historie. Og hendes budskab handler om håb og udholdenhed, uden bitterhed for det, som sker.

Hendes personlighed har overhovedet ikke forandret sig. I skal bare høre hende tale, og I vil lægge mærke til, at hun er en udadvendt, levende og glad pige, som er vant til at charmere et stort publikum. Nu retter hun bare sin charme mod et andet publikum. Det er som om, hendes stemme smiler til enhver i lokalet, og hendes historier afbrydes ofte af hendes latter.

„Jeg tror, at når jeg fortæller beretninger fra min gymnastiktid og deler mine erfaringer med børnene og de unge, åbner for kommunikationen imellem os. De glemmer hurtigt, at jeg sidder i kørestol. Når de unge glemmer det, ser de, at jeg er et ganske almindeligt menneske, og at vi har en masse tilfælles, selv om jeg ser anderledes ud end de, fordi jeg sidder i en kørestol," siger Diane.

Hendes hovedbudskab gælder kommende vindere: Lad være med at give op, uanset hvad der sker. „Da jeg var en ung gymnast, mødte jeg en pige, der dyrkede atletik, og hun hed Nancy Thies. Nancy var med på USAs olympiske hold og én af landets dygtigste gymnaster. Jeg glemmer aldrig noget meget vigtigt, som Nancy lærte mig.

Jeg husker, at det første, hun sagde, var: ,Vær ikke bange for at tabe, hvis du falder ned, og du bliver nede, er du en taber, og du vil aldrig vinde. Men hvis du rejser dig op og forsøger endnu engang, så er det din tur til at være en vinder, så giv aldrig op.'" Diane siger, at hun har givet sig selv det løfte, at hun altid vil huske dette råd om aldrig at give op, uanset hvor mange gange hun falder.

Da hun kom ud for det sværeste fald i sit liv, var det vanskeligt ikke at give op, specielt på grund af kørestolen. Hun har altid været gymnast, uanset om hun svingede rundt i en forskudt barre eller blot stod på hænder for sjov, det eneste hun var bange for, var at blive blind eller lam. „Jeg følte mig så usikker over for mennesker, der sad i kørestol, at jeg aldrig talte til dem eller kom i nærheden af en kørestol. Jeg undgik mennesker i kørestol. Jeg var bange for at havne i en kørestol, hvis jeg kom i nærheden af en sådan. Det var nærmest som om, jeg har tænkt så meget på det, at det på en eller anden måde har forberedt mig på at sidde i kørestol," siger hun.

Det har formodentlig været Dianes uovervindelige ånd mere end noget andet, der forberedte hende. Denne ånd afslører hun tydeligt både i sine morsomme historier og i sit stærke og rolige vidnesbyrd om vigtigheden af, at se tingene i et evigt perspektiv og om Guds kærlighed til alle sine børn. Det er den ånd, som Diane altid har haft. „Jeg har aldrig mødt nogen, bortset fra min far, med et stærkere vidnesbyrd, end hun har," siger Marie. „Der hersker ingen tvivl i hendes sind om, at det hun gør, er det rette, og at Kirken er sand. Hun har altid været et stort eksempel."

Lyset bliver skruet ned i lokalet, Diane gør sit budskab færdigt, og et lysbillede toner frem af hende, som gymnasten, der elsker morskab. Mens billedet fremvises lyder taktfast, moderne musik. Efter præsentationen sværmer de unge mennesker begejstret omkring hende.

Diane siger: „Jeg føler mig så godt tilpas, når folk fortæller mig, at de vil være mere ihærdige i deres forsøg, efter at de har hørt min tale. En af pigerne kom hen til mig en dag og fortalte, at hun havde hørt mig tale fire gange. Første gang havde kun besluttet sig til, at hun alligevel ikke ville begå selvmord. Anden gang besluttede hun sig til, at hun alligevel ikke ville gå ud af skolen. Tredje gang satte hun sig som mål at blive en af de dygtigste i klassen, og den sidste gang var hun på vej til at nå dette mål."

Diane trækker bare på skuldrene og ler lidt, når nogen fortæller hende, hvor vidunderlig hun er. Hun ser ovenikøbet lidt genert ud, hvilket ikke er så almindeligt for en optrædende. „Folk tror altid, at jeg er ,så storartet, tager det helt utroligt', men sådan er jeg slet ikke.

Folk kan finde på at sige: ,Hvis det skete for mig, så ville jeg ikke klare det,' men det eneste jeg kan sige er: ,Enten klarer du det, eller også dør du.' Du må tage hvad som helst, livet byder dig, og handle derefter, om du ønsker det eller ej. Ser du, hvis nogen i din familie dør, så må du leve med det. Hvis du brækker halsen, så må du leve med det, men du lærer noget af det, og det er det, som er så fantastisk ved tiden og helbredelsesprocessen, som sker med tiden. Der behøver ikke at ske mirakler."

Du skal bare som Diane være parat til at rejse dig op igen, så det en dag bliver din tur til at blive en vinder. Sejren er sød for Diane, fordi hun har vundet det tilbage, som hun troede, at hun havde mistet.

Hun er blevet en vinder igen. □

Man finder ofte Diane i færd med at fortælle sin historie til en gruppe interesserede teenagere. Hendes budskab handler om håb og udholdenhed, uden bitterhed over det som er sket. „Uanset hvad der sker giv ikke op," siger hun.

UVENLIGE BEMÆRKNINGER KAN SÅRE FOLKS FØLELSER

(Se Jakobs Bog 3:8-10)

BUDSKAB TIL DE UNGE OM LEDERSKAB

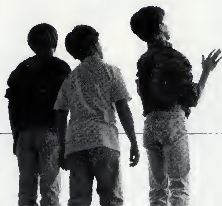
Stå op og lad jeres lys skinne' (L&P 115:5) og vær et lys for verden, et eksempel for andre."
Præsident Ezra T. Benson.

„Jeg forstår nu til overflod, hvorfor profeterne har sagt, at Herren til denne sidste tid reserverede nogle af sine mest udvalgte åndelige sønner og døtre. Han har frygtelig meget brug for jer til at opbygge sit rige. Og riget . . . vil udvide sig og fastsætte nye horisonter . . . i direkte forhold til, hvor godt I er beredte til at modtage jeres opgave med at lede Guds rige"
Ældste M. Russel Ballard.

„Jesus vidste hvem han var, og hvorfor han var her på denne planet. Det betød, at han kunne lede ved hjælp af sin styrke, og at han ikke var usikker eller svag."
Præsident Spencer W. Kimball.

„(Herren) har ikke betænkt sig på at kalde unge ledere til sine evige formål, at hjælpe dem i deres forberedelse og at sende dem ud til deres nye kaldelser."
Ruth H. Funk, tidligere præsidentinde for Unge Pigers hovedbestyrelse.

„I er verdens lys; en by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules. Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men på en lysestage; så skinner det for alle dem, som er i huset."
(Mattæus 5:14-15).

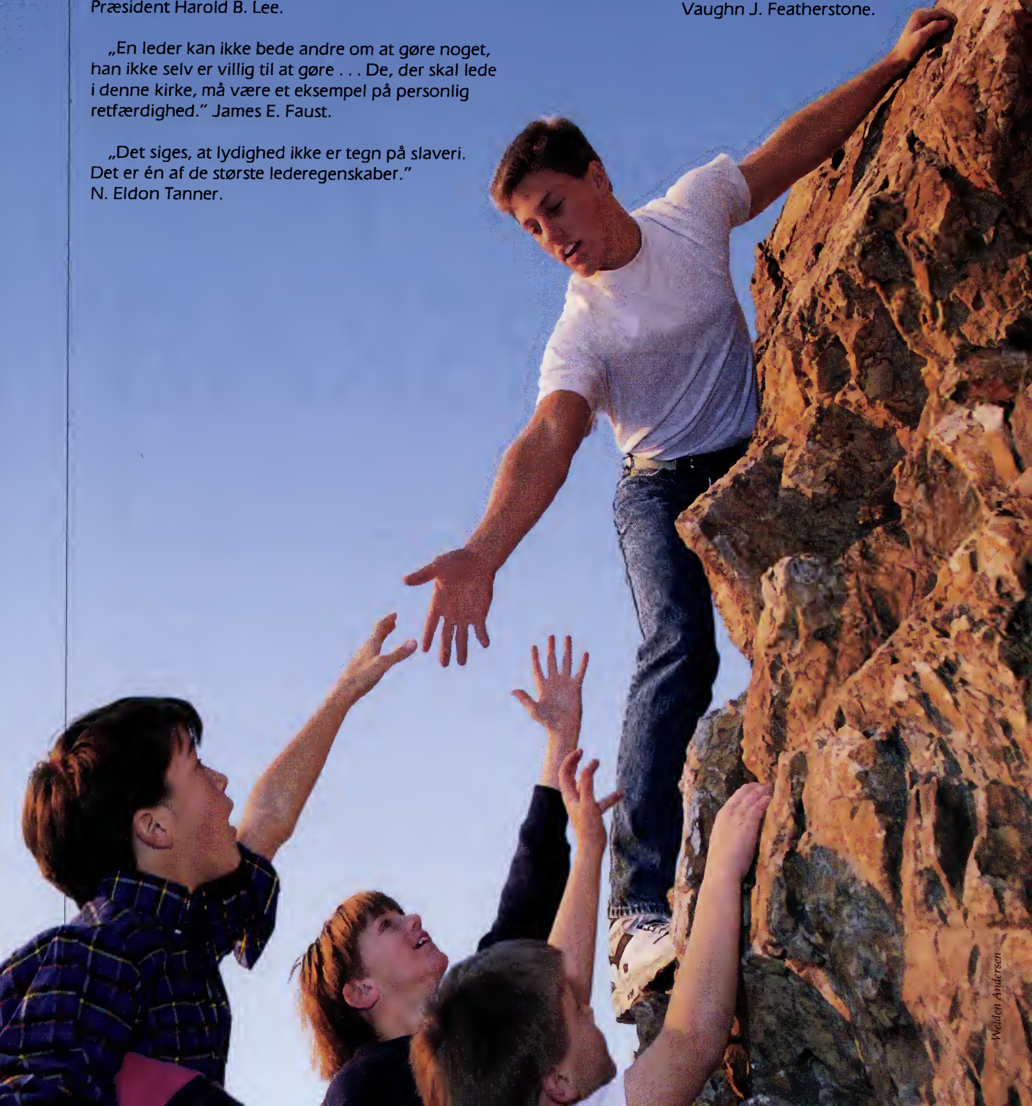

Man kan ikke opløfte en sjæl, før man står på højere et højere niveau end den pågældende . . . Man kan ikke tænde lys i en sjæl, før det brænder i éns egen sjæl." Præsident Harold B. Lee.

„En leder kan ikke bede andre om at gøre noget, han ikke selv er villig til at gøre . . . De, der skal lede i denne kirke, må være et eksempel på personlig retfærdighed." James E. Faust.

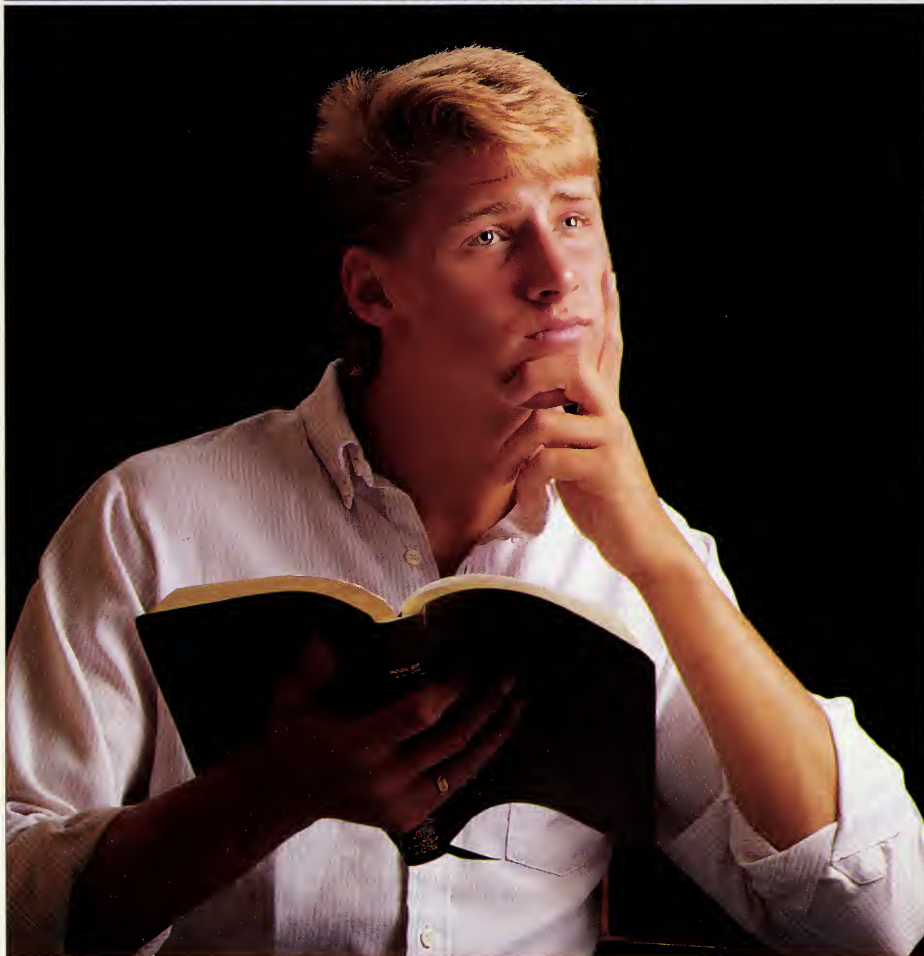
„Det siges, at lydighed ikke er tegn på slaveri. Det er én af de største lederegenskaber." N. Eldon Tanner.

„På grund af de store principper om retfærdighed og arbejdsomhed, som Kirken underviser i . . . er unge lederne i stand til at uddanne en generation af unge, som vil vække beundring i verden."
Vaughn J. Featherstone.

Welden Andersen

Ældste Russell C. Taylor De Halvfjerds' Første Kvorum

Welden Andersen

Hvor ville jeg være, hvis jeg ikke havde kirken?

Da jeg var medlem af områdepræsidentskabet i Europa, var jeg i embeds medfør i Irland til en distriktskonference. Præsident John O'Farrell, førsterådgiveren i Dublin missionspræsidentskab talte, og stillede dette meget interessante spørgsmål:

„Hvor ville jeg være, hvis jeg ikke havde Kirken?"

Han spurgte forsamlingen: „Hvor ville I være, hvis I ikke havde evangeliet i jeres tilværelse?" Han mente, at „de, som ikke har evangeliet her i Irland, sandsynligvis ville befinde sig på den lokale bar og drikke øl, mens de fortalte mindre pæne historier".

Vi kunne hver især meget vel spørge os selv: „Hvor ville jeg være, hvis jeg ikke havde Kirken?"

Det er en stor velsignelse at have evangeliet i sit liv og kunne nyde glæde af dets forløsende kraft.

Kære unge venner, lad mig fortælle jer om noget, som andre har erfaret, og bære mit personlige vidnesbyrd om min overbevisning, om at evangeliet har en utrolig kraft til at ændre vores tilværelse. Skrifterne er fulde af historier om mænd og kvinder, hvis tilværelse blev ændret ved evangeliets indflydelse.

Tænk på Mattæus, en forhadt skatteopkræver, som fulgte Frelseren. Hvor ville han have været, dersom han ikke havde mødt Mesteren, og hvis han var blevet ved med at søge jordisk rigdom fremfor himmelsk velstand? (se Mattæus 9:9).

Tænk på Saulus, teltmageren fra Tarsus, og hans dramatiske konfrontation med Gud den skæbnesvangre dag i nærheden af Damaskus. Han holdt kapperne for dem, der stenede Stefanus, og han gik fnysende „med trussel og mord imod Herrens disciple" (Apostlenes Gerninger 9:1). Hvor ville Saulus have været – og hvad ville han være blevet til – hvis ikke Herren havde taget styringen og vendt vrede og had til ønske og dedikation?

Peter og Andreas, Jakob og Johannes fulgte kaldet og forlod deres fiskegarn for at blive „menneskefiskere" (se Mattæus 4:18-22).

Det var ikke nemt for disse mænd, det var ikke belejligt – det er det sjældent, set med verdslige øjne – men de accepterede kaldet fra Frelseren, og derefter blev de aldrig de samme igen.

Men hvordan er det i dag? Hører vi stadig den slags historier? Bestemt ja!

Lad mig tage jer med en tur til Huddlesfield i England for at høre om en sød søster, der hedder Mina Kreslins, og hendes vidnesbyrd. Hun er født i Amsterdam i Holland, i den jødiske tro. Hun mistede sine forældre og søskende under krigen, da landet var besat.

I sit vidnesbyrd siger hun følgende om sin omvendelse: „Jeg var bitter, og selv om jeg bad, så kunne jeg ikke tilgive."

I begyndelsen af oktober 1983 kom hendes datter, Karla, i kontakt med missionærerne. Karla blev interesseret i evangeliet og blev omvendt. Hun inviterede sin mor, Mina Kreslins, med til sin dåb.

„Det var ved Karlas dåb, at jeg følte Ånden. Den var meget stærk. Jeg har aldrig haft så vidunderlig en følelse i hele mit liv. Jeg følte mig så opløftet, og jeg havde det så dejligt, at jeg ønskede at være med i dette."

Missionærerne begyndte at undervise søster Kreslins, og Ånden vidnede for hende om det, de fortalte hende. „Da de fortalte om Joseph Smith og genoprettelsen, var Ånden så stærk, at jeg fornemmede den fra isse til fod. Jeg vidste da af hele mit hjerte, at Kirken er sand, og at jeg måtte tilhøre den."

„Jeg havde en meget smuk dåb. Jeg har ikke ord til at beskrive den følelse, jeg havde, da jeg kom op af vandet. Jeg følte mig så ren – næsten hellig. Det var en vidunderlig følelse at modtage Helligånden. Jeg fik lyst til at juble af glæde. Endelig havde jeg fundet hvile og forløsning fra de rædsler og det had, som disse forfærdelige krigsår havde bibragt mig.

Lige siden jeg blev medlem af denne vidunderlige Kirke, har jeg tilgivet, og der er ikke længere bitterhed i mit hjerte."

Hvor ville Mina Kreslins have været i dag, hvis hun ikke havde haft evangeliet?

Jeg har stillet mig selv dette alvorlige spørgsmål: „Hvor ville jeg være, hvis jeg ikke havde evangeliet?"

Det var dette vidnesbyrd om evangeliet, der hjalp mig til at sige nej til mine venner i flåden, første gang vi havde fri fra træningslejren i begyndelsen af 1944.

Tak Gud hver eneste dag, fordi du er medlem af hans kirke og kan gå til en kærlig Fader i daglig bøn og få vej ledning og inspiration til at træffe de beslutninger, som du skal træffe i livet.

Mine flådekammerater inviterede mig med til deres verdslige aktiviteter for at bevise, at de var ‚mandfolk' ved at blive tatoveret, tage ud og drikke og gå med piger.

Jeg var den eneste sidste dages hellige i denne gruppe. Jeg følte mig godt nok lidt ensom, da jeg skiltes fra dem og alene gik ud til soldaternes sportscenter og bagefter i biografen. Dagen efter fandt jeg det sted, hvor Kirken holdt møder, og fik venner i Kirken som styrkede og støttede en ensom, ung mormon fra Provo i Utah.

At blive hjemsendt fra militærtjenesten efter anden verdenskrig, og stadig leve en dydig tilværelse, har bragt mig evige belønninger.

Satans magt er tiltagende. Vi ser det i vores bøger, ugeblade, film og tv.programmer. Man kan kun modstå dette onde ved at iføre sig Guds fulde rustning, (se Efeserne 6:13-17). Ifør jer Guds Åndelige rustning for den vil beskytte enhver, mod ondskabens og ugudelighedens dødelige våben.

Hvis vi ikke havde evangeliet, ville vi ikke være i besiddelse af Guds fulde rustning, som er troens skjold og retfærdighedens brynje.

I kan allerede i jeres ungdom få velsignelserne ved at leve retfærdigt. I behøver ikke at vente, til I er gamle. I kan gøre meget for at opbygge riget. Der er virkelig meget, som en præst eller en laurbærpige, en lærer eller en rosenpige, en diakon eller en bikubepige, kan gøre. Husk, at det var gennem den 15-årige Joseph Smith, at evangeliets lys blev bragt tilbage til verden igen.

Kun Satan ønsker, at I skal undervurdere jer selv. De, som trofast følger Gud, ved udmærket godt, hvad sjæle er værd (se L&P 18:10).

Lad os lære vores lektie godt, så vi kan blive nyttige tjenere. Lad os fuldt ud udnytte de uddannelsesmuligheder, som verden tilbyder os, men understøtte dem med den åndelige styrke, som fås gennem seminarklasserne. Fremgangsmåden er: at søge for derefter at tjene, at lære og derpå efterleve.

Jeg vidner for jer om, at evangeliet kan ændre folks tilværelse, og at vi har en kærlig og interesseret himmelsk Fader, som kender os hver især, vores håb, vores drømme, vores styrke og vores svagheder. □

DEN RØDE FRAKKE

Viva May Gammell Willcox

Hvorfor lyttede jeg overhovedet til disse mormonmissionærer?" tænkte Johanna Anderson, mens båden gyngede vildt under hendes fødder. Det havde været en vanskelig rejse, og i dag var det især slemt. Næsten alle dem hun kendte var syge, og hendes tro begyndte at vakle, mens hun tænkte: „Hvorfor skal denne rejse dog være så lang og besværlig?"

I dette øjeblik kunne hun have været hjemme i sit elskede Sverige sammen med sine omsorgsfulde forældre. De var blevet omvendt af sidste dages hellige missionærer i midten af 1800-tallet, og det var deres højeste ønske at sende deres børn til Salt Lake dalen. Da deres ældste søn, Neils havde tjent så mange penge at der var nok til en billet til ham selv og hans kone, syntes hans forældre, at det ville være en vidunderlig chance for deres 14-årige Johanna at tage med dem.

Johanna mindedes med hvilken omhu hendes mor havde pakket hendes kuffert og den pakke, hun havde gemt på bunden af kufferten som en overraskelse til hende. „Johanna," havde hendes mor sagt, „når du er langt væk hjemmefra, og din tro på Gud ikke er så stor, eller når du virkelig har brug for hjælp, skal du åbne pakken på bunden af din kuffert. Den vil være en åndelig opmuntring for dig og give dig tro til at tage til Utah."

Ja, nu var Johanna så sandelig nået til dette åndelige lavpunkt. Hun havde ikke alene lidt under den voldsomme storm, men drikkevandet, som skulle slå til i de tre måneder, som rejsen varede, var gammelt. Mange af passagererne var blevet forfærdelig syge, og nogle

Craig Dimond

var også døde og måtte begraves i havet. Måske tiden nu var inde til at åbne pakken, som hendes mor havde sendt med hende.

Hun gik hen til det sted, hvor baggagen blev opbevaret om bord på skibet og fandt sin kuffert. Hun åbnede den og følte ned i den for at finde denne særlige pakke. Hun fik tårer i øjnene, da hun så hvad den indeholdt. Det var den smukkeste røde frakke, hun nogensinde havde set. Hendes mor måtte have brugt mange timer på at sy den til hende. Hun trak i den varme, bløde frakke og dansede af glæde.

Hun havde ikke været så glad i lange tider. Hun fik lyst til at vise sin smukke frakke til alle de andre på skibet, men hun tænkte sig om en ekstra gang. Det var hendes hemmelighed. Den røde frakke skulle bruges i Utah. Hun ville tage den på igen, når hun kom til sit nye land. Hun lagde den forsigtigt ned i kufferten igen.

Bevidstheden om sin smukke hemmelighed gav hende mod til at klare resten af rejsen. Selv om ingen af de andre kom til bords for at spise, opdagede Johanna, at hun var sulten. Hun var blevet venner med skibskokken. Han bagte svenske pandekager til hende, og dem elskede hun. Han satte skålen i hendes skød, mens han kom de forskellige ingredienser i dejen.

Endelig, efter en tre måneders sejltur, nåede skibet Amerika. Det tog endnu tre måneder for familien Anderson at rejse til St. Louis i Missouri. Her købte de en vogn, et okseforspand og forsyninger til den lange tur over sletterne.

Neils og hans kone sad i vognen, mens Johanna gik ved siden af. Hun var ung og stærk og elskede den barske natur med dens fugle og dyr. Hver dag så hun noget nyt, som hun fandt overraskende og spændende. Ind imellem så de venligtsindede indianere i det fjerne. Og hele tiden mens hun gik, tænkte hun på hemmeligheden i sin kuffert – den bløde, smukke frakke – og hvordan hun ville gå med den, når hun nåede sit nye hjem i Utah.

Men uden at de pionerer, som hun rejste sammen med, vidste af det, var nogle fjendtlige indianere fulgt efter dem. Johanna havde på fornemmelsen, at der var noget galt, og hun blev lidt bange. Da det omsider blev aften, bragte kompagniets leder vognene sammen i en

Johannas mor sendte den smukke, røde frakke med for at redde sin datter mod at blive åndeligt nedbrudt, men det endte med, at den reddede livet for alle pionererne i kompagniet.

tæt kreds. Kvæget og okserne blev gennet ind i midten, og der var ingen musik eller dans, som der havde været de andre aftener. De hellige fik at vide, at de skulle gå i seng og holde sig i ro.

Johanna, der var udmattet efter den lange gåtur, faldt i dyb søvn. Men ved daggry vågnede hun, da hun hørte stemmer og hestetrampen. Hendes svigerinde gjorde tegn til hende, at hun skulle være helt stille. Neils lå ikke i sin seng.

Stemmerne lød højere og kom nærmere, og Johanna lagde mærke til, at de talte et fremmed sprog. Nogle i gruppen talte med indianerne.

Hun kunne høre nogle mennesker gå rundt på vognen over hende. Hendes kuffert lå bagest i vognen, og hun kunne høre at den blev åbnet. Hun hørte Neils tale med indianerne.

Pludselig tav de stille, mændene hoppede ned fra vognen, og hun kunne høre, at indianerne red bort.

Neils vendte tilbage og bad Johanna følge med op foran vognen. Han sagde til sin søster: „Johanna, bliv her. Se dig ikke tilbage og gå ikke om bag vognen. Du har en stor tro og Herren vil passe på os allesammen."

Det var for stor en fristelse for Johanna, så hun vendte sig om og så indianerne ride væk i en række bag hinanden på deres ponnyer uden saddel. I spidsen red krigernes høvding Walker, mens han råbte og skreg og red afsted i største hast. Om skuldrene havde han hendes smukke, røde frakke.

Neils slog armene om sin søster: „Johanna, din frakke reddede vores liv – ikke kun dit, men alle i kompagniet. Den strålende røde farve skinnede lige ind i høvdingens øjne.

Da han så din frakke, var han tilfreds og de red bort uden at gøre nogen af os fortræd."

Snart efter nåede familien Anderson Salt Lake City, og Johanna giftede sig med tiden med James Hansen, som var omvendt til Kirken i Danmark.

De fik ti børn, og hendes efterkommere fortæller stadig historien om hendes røde frakke til deres børn i vore dage. ☐

Viva May Gammell Willcox er Johanna Andersons oldebarn.

